

Üç aydır elektrikleri yok. Sular kesik. Kış bastırıldı, giyecekleri yok! Van'da depremzedeler donmak üzere.

Depremzedeler TOKİ'nin yaptığı konutlara yerleştirilmedi. İki yıldır 20 metrekairelik konteynerlarda yaşıyorlardı. Şimdi oradan da atılıyorlar!

Boşaltılması için elektrik ve su verilmeyen konteynerlardan başka gidecek gidecek yeri olmayan en yoksul 150 aileden 20'si 28 Ağustos'ta açlık grevine başladı. 6 yaşındaki Öznur yetersiz beslenme ve soğuk algınlığından yaşamını kaybetti.

Depremde hayatlarını kaybetmediler, kapitalizm tarafından adım adım ölüme sürükleniyorlar. Buna izin vermeyelim! Ayağa kalkın! İnsanlığımızın donmasına göz yummayın!

İnsanlığın Donmasına İzin Vermeyin

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

4 - 18 Aralık 2013 / S 247 / 1 TL

ASIL GÖREV ŞİMDİ!

Ethem Sarısülük'ün katili polis Ahmet Şahbaz, duruşmada "katil taş atanlardır" diyerek eylemleri suçladı. Sanık avukatı ise daha da ileri gitti, Ethem'in ailesine dönerek "katil arıyorsanız aynaya bakın" deme yüzüstülüğünü gösterdi. Katil ve onun savunucuları, katili koruyup kollayanlar, rütbe verener... Bu halk, emeğin özgürlüğü için dövüşenler aynaya gönül rahatlığıyla bakabiliyorlar. Siz, yüzünü gözünü takma bryıkla, kaşla gizleyecek kadar halktan ve kendi yüzünden korkan siz, boğazımıza kadar kana batmış olarak siz, aynaya bakabilecek misiniz! Katil, aynaya bak!

Her ayaklanmanın yazgısıdır yaşanan. Düzeni tesis etme derdindeki karşı-devrim, ayaklanma sonrası insan avına çıkar. Kendi katillerini koruyup kollarken, ayaklanmacıları zindanlara doldurma, baskı altına alma, sindirme, yok etme girişimlerini yoğunlaştırır.

Ayaklanmacı güçler!.. Bir ayaklanmayı gerçekleştirme cüretini gösterenler... Asıl görev şimdi başlıyor. Düzenin bu sindirme ayınlarına, bu "cezalandırma seferlerine" karşı en güçlü dayanışmayı örmek, tüm bu baskıları göğüslemek, ayaklanmanın moralini yüksek tutmak gerekiyor. Her gözaltı ve tutuklama girişimine karşı güçlü bir ses vermek, her davayı en geniş yığınlar halinde sahiplenmek, sokakları asla boş bırakmamak en acil görevimizdir!

REDHACK OPERASYONU: MaNYaK KİM?

22 Kasım 2013'te yeni bir operasyon oldu ve bu defa polis "MaNYaK"ı yakaladık" diye çıktı kamuoyunun karşısına. 8 ilde eşzamanlı olarak yapılan operasyonda 14 kişi gözaltına alındı, aralarında 2012 operasyonunda tutuklananlar da vardı. Gözaltındakilere sorulan sorular ise "RedHack'e neden mesaj attın?", "cezaevinde iken nasıl hack yaptınız", "sen MaNYaK mısın", "MaNYaK hanginiz"...

2

YATAĞAN İŞÇİLERİ ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI

Özelleştirme saldırısıyla karşı karşıya olan Yatağan, Yeniköy, Kemerköy termik santralleriyle, GELİ Ocağı işçileri, 25 Kasım günü Resmi Gazetede yayınlanan özelleştirmeyle ilgili ilanın yayınlanmasının ardından eylem kararı aldılar. Saat 16.30'da Cumhuriyet Meydanı'nda buluşan işçiler, yolu kapatarak "Hükümet Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Asla Yalnız Yürümeyeceksin" sloganları ile Sınırsızlık Meydanı'na ve AKP binasına yürüyüşe geçti.

3

DÜN TEKEL İŞÇİSİ BUGÜN 4/C'Lİ

Özelleştirme kapsamında kapanan işletmelerde çalışan işçiler nerededir şu anda diye merak ettiniz mi? Ankara'da bir kent kuran Tekel işçileri nerededir diye kendinize sordunuz mu hiç? Biz sorduk ve düştük yola...

4/C statüsünde çalışan işçilerin durumunu inceleyelim dedik.

10

Editör

"KAK MESUD" MU DEDİNİZ?

resmi okurlarımızla paylaşmamak büyük bir eksiklik olurdu. Son dönemlerde, tüm geçmişi ve sınıfsal karakteri unutturularak bir "kahraman", bir "Kürt Büyüğü" diye yutturulmaya çalışılan Barzani'yi bundan daha iyi anlatacak resim herhalde bulunmaz.

Resim bundan 21 yıl öncesine ait. Resimde görülenler, dönemin Türk Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis, Celal Talabani ve Barzani.

Bu ikili 21 yıl önce, Kürt halkına karşı en kanlı katliamları gerçekleştiren Jandarma örgütünün başı Eşref Bitlis ile ne yapıyorlardı?

3

Devrimci
Taktik-2
C.Dağlı

2

Gezi Ruhu Ve HDP
Umut Çakır

4

Gençliği
Kazanacağız
Taylan Işık

5

"Çocuklar Öldürülmesin
Şeker de Yiyebilirsiniz"
Umut Güneş

7

Sonun Başlangıcı Mı
Başlangıcın Sonu Mu?
Ali Varol Günel

8

Gezi Günlüğü
Sıla Erciyes

11

DEVİRİMCİ TAKTİK -II-

BAŞYAZI

C. Dağlı

Yeni Tip Örgütlenmeler

Komünler Komite Ve Konseyleri Yaygınlaştırmak

Komünler, komite ve konseyler, emekçilerin yeni tipte örgütlenmeleridir. Komite ve konsey örgütlenmesi, bizde uzun süredir çok sınırlı ve nüve biçiminde de olsa vardır. Haziran'dan itibaren rolleri, etkileri ve önemleri iyice arttı. Kitleleri etkileme bakımından diğer sınıf ve yığın örgütlenmelerini (sendika vs.) geride bıraktılar.

Bu tipte devrimci mücadele araçlarını en geniş biçimde yaygınlaştırmak en önemli, en öne çıkan görevlerimiz arasındadır. Bu araçlar ne denli yaygın olursa ayaklanma, sağlam dayanaklar temelinde daha etkileyici biçimde örgütlenir. Burjuvazi devrime kadar daha kısa sürede ve daha kolay olur.

Bu nedenle işçilerin devrimci partisi bu örgütleri, bu ayaklanma organlarını en geniş biçimde yaygınlaştırmak için olanca gücüyle bir uğraş içinde olur.

Kitlelerin Tüm Yıkıcı Ve Devrimci Güçlerini Birleştirmek

İşçi sınıfı amacına, ezilen ve köleleştirilen emekçi kitleleri, tekeli sermaye ve faşist devlete karşı birleştirerek varabilir.

Güncel burjuva devletin görevi, emekçi ve sömürülen kitleleri, sermayenin egemenliğine kölece boyun eğdirmektir. Bu amaçla tüm yığınları baskı altında tutar. Dolayısıyla burjuva devleti yıkmak, burjuvazinin egemenliğini devirmek ezilen ve sömürülen tüm kitlelerin çıkarıdır. Halk yığınları ancak bu hedef etrafında birleştirilebilir. Bu devrimci bir birleşmedir.

Ezilen bir ulus olan Kürt ulusunun ve ezilen tüm ulusal toplulukların demokratik hareketini, devrimci hareketini burjuvazinin devrilmesi mücadelesinde birleştirmek, proleter sınıfın devrimci görevidir.

Türkiye ve Kürdistan devriminin birleşik karakteri tüm ulus ve ulusal topluluk işçi ve emekçilerin hareketinin birleştirilmesini gerektirir.

Devrimci Ajitasyon Devrimci Propaganda

Halk ayaklanması, devrimci ajitasyonun, yığınları devrime yönlendirmedeki rolünü ve önemini tüm çarpıcılığıyla gözlerimizin önüne serdi. Devrimci iktidarın kurulması yönünde bir ajitatif çalışma yapılmazsa, yığınların ayaklanma sırasında nasıl bir belirsizlik içine düştüklerini hep birlikte gördük. Bunda uzlaşmacı küçük burjuva hareketlerin rolü oldu. Yığınlar devrimcilerin etkisiyle kısa sürede toparlandılar.

İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri devrimci iktidar yönünde yönlendirilmez, devrimci içerikte ajitasyon yapılmazsa, yığınlarda ne yapacağı, nereye gideceği sorununda bir belirsizlik doğar. Belirsizlik kararsızlık getirir. Kararsızlık ise isyan ve ayaklanmada yenilgiye yol açar.

Leninist Parti, günlük mücadelesinde yığınlar içinde eylemlerde devrimci ajitasyona belirgin bir ağırlık veriyor.

Halk ayaklanması devrimci ajitasyonun yanında, devrimci propagandanın da önemini etkin bir araç olarak öne çıkardı.

Neyin propagandası? Öncelikle proletaryanın devrimci programının propagandasıdır. Devrimin güncelliğinden hareketle, devrimin gerçekliğinin, kaçınılmazlığının ve zorunluluğunun propagandası. Devrimci sloganların daha da öne çıkarılması.

Devrimin, emeğin devrimci iktidarının, sınıfsız toplumun propagandası edilemez ve bu yönde politika izlenmezse, tüm devrimci öfke patlamasına rağmen yığınlar ılımlı, geri, uzlaşmacı bir politik çizginin etkisine girebilirler.

Geçici Devrim Hükümeti

Devrimci ayaklanma, Geçici Devrim Hükümeti sorununu –devrimci iktidar sorununa bağlı olarak– hareketin önüne koymuştur. Haziran'dan bu yana süren eylemler, bu sorunun bütün ciddiyetiyle ele alınmasını gerektiriyor.

Devrimci durum, devrimci süreç, halk ayaklanması, kitle eyleminde olağanüstü artış, her yerde devletle çatışma demektir. Böylesine yoğun devrimci bir ortamda böylesine büyük bir devrimci yükseliş sürecinde, böylesine kısa sürede büyük gelişmenin yaşandığı bu dönemde, Geçici Devrim Hükümetini bugünden ele almak bir zorunluluk olarak karşımıza çıkıyor. Bu soruna net, açık ve kesin bir yanıt verilmelidir.

Yalnızca devrimi ileriye bırakan –ve bu yüzden sistemin yırtığını, söküğünü onarmakla uğraşanlar– ertelemeciler, devrimci bir hükümet konusunu üstünden atırlar.

Bu çevrelerin gerçekten devrime yaklaşımları son derece yüzeysel, dar kafalı ve kabadır. Geçici Devrim Hükümetinin önemini kavramamaları bu yüzden.

Bu küçük burjuva çevreler, Haziran öncesi gelişmenin ve sınıf kavgasının bir ayaklanmaya doğru olduğunu göremediler. Sahip oldukları anlayışları bunun önünde engel. Yığınları yıllarca kendi geri politikalarıyla oyaladılar.

Büyük Haziran Ayaklanması, tüm bu geri ve uzlaşmacı politikaları açığa vurdu. Geri olan ne varsa su üstüne çıkarken, Leninist Parti'nin devrimci görüşleri ise ön plana geçti ve ağırlığını arttırdı. Küçük burjuva siyasi çevreler bu etkiden yararlanmak için Leninistlerin görüşlerini, politikalarını ve sloganlarını daha fazla kendilerine maledip kullanmaya başladılar.

Leninist Parti'nin görüşlerini tarihin gelişimi tarafından geçerli not almıştır. Etkisi bu yüzden gitgide artmaktadır.

Sınıf mücadelesi çeşitli süreçlerden, kavga biçimlerinden geçerek, devrimin patlak verdiği bir noktaya gelmiştir.

Devrimci zafere kadar götürmek, devrimci işçilerin ve işçilerin devrimci partisinin görevidir.

REDHACK OPERASYONU: MaNYaK KİM?

Devrimci olmak, sosyalist olmak, her alanda sermayeyle dişediş bir kavgaya girişmek, bedeller ödemeyi göze almak demek. Meydanlarda, zindanlarda, okulda fabrikada, kentte köyde... ve özellikle günümüzde "sanal dünyada"...

RedHack, yani Kızıl Hackerlar, kavganın bu alanında en önde yer aldılar. Tüm devrimciler gibi, onca baskıya, saldırıya rağmen "cep-heyi" terketmediler. Savaşmaktan geri durmadılar.

Devlet tehdit etti, "Fil Hamdi" misali, her defasında RedHack'çileri yakaladı, dağ taş Kızıl Hacker doldu! Şubat 2012'de 17 kişiyi gözaltına alıp 7'sini kim olduğuna bakmadan apar topar F tiplerine gönderen devlet, bir delil bulamayınca duruşmalarda onları da serbest bırakmak zorunda kalacaktı. RedHack otomatik olarak "terör örgütü" ilan edildi. "Tek silahımız klavyemiz" diyen Kızıl Hackerlar, eyleme devam etti. Gücünü emekçilerden alan, emeğin ve özgürlüğün saflarında yer alan bir güç asla kaybetmez, asla yalnız kalmaz.

22 Kasım 2013'te yeni bir operasyon oldu ve bu defa polis "MaNYaK"ı yakaladı" diye çıktı kamuoyunun karşısına. 8 ilde eşzamanlı olarak yapılan operasyonda 14 kişi gözaltına alındı, aralarında 2012 operasyonunda tutuklananlar da vardı. Gözaltındakilere sorulan sorular ise "RedHack'e neden mesaj attım", "cezaevinde iken nasıl hack yaptınız", "sen MaNYaK mısın", "MaNYaK hanginiz"... 5 kişi tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildiğinde avukat Efkan Bolaç "Savcılık ifadeleri bitti. Şu an burada Manyak olduğu iddia edilen 3 kişi var. Kısa çöpü çeken Manyak olsun denilecek diye korkmaktayım" diyerek olayın trajikomik niteliğini gözler önüne serdi. Ve bu 5 kişi de serbest bırakıldı.

Tüm operasyon süresince RedHack eylemlerini sürdürdü, "14'ümüz de yerimizde duruyoruz, yeni Utku Kahlar yaratılmayacak" mesajı attı. "Bizler bu haksızlığa susmayacağız. Burada, masumiyet karinesi çiğneniyor. Şüpheden sanık yararlanır ilkesi gereği bir kişinin atılı suçu işleyip işlemediğine dair en ufak bir şüphe dahi olsa, suçsuz kabul edilmelidir. Masum bir kişinin cezalandırılmasında, suçlu birinin serbest bırakılması yeğlenmelidir. Bu dosyada 'gizlilik kararı' nedeniyle savunma hakkı engelleniyor. Bunlar, evrensel hukuk ilkeleridir. Bu dosyada tüm evrensel hukuk ilkeleri çiğneniyor.

Taylan'ın tutuklama kararı madde 100'e göre veriliyor. Yani 1-Kuvvetli suç şüphesi. Bu konuda ellerinde olduğunu söyledikleri deliller telefon konuşmaları ve chat mesajları. 2-Kaçma şüphesi. Ki bu konuda zaten adli kontrol ve yurt dışına çıkış yasağı var, ev ve adresi belli, iki seferdir gelip işyerinden alıyorlar. 3-Delil karartma şüphesi. Bu konu da da tüm bilgisayarlara, cep telefonlarına vb delillere el konulmuş durumda. Bu koşullar altında tutukluluk en ağır tedbirdir. Adli kontrolün yetersiz kalabileceği bir durum yoktur. Ve 'masumiyet korkusuzdur'. Sonuna kadar hakkımızı aramaya devam edeceğiz."

Taylan'ın tutuklama kararı madde 100'e göre veriliyor. Yani 1-Kuvvetli suç şüphesi. Bu konuda ellerinde olduğunu söyledikleri deliller telefon konuşmaları ve chat mesajları. 2-Kaçma şüphesi. Ki bu konuda zaten adli kontrol ve yurt dışına çıkış yasağı var, ev ve adresi belli, iki seferdir gelip işyerinden alıyorlar. 3-Delil karartma şüphesi. Bu konu da da tüm bilgisayarlara, cep telefonlarına vb delillere el konulmuş durumda. Bu koşullar altında tutukluluk en ağır tedbirdir. Adli kontrolün yetersiz kalabileceği bir durum yoktur. Ve 'masumiyet korkusuzdur'. Sonuna kadar hakkımızı aramaya devam edeceğiz."

ya çalışılıyor, suçsuz insanları serbest bırakın" açıklamasından sonra AKP'nin TBMM Grup Başkanlığının internet sitesini hackledi ve başbakan Erdoğan'ın ağzından "bu komik operasyon için özür dilediği" mesajı yayımladı.

Serbest bırakılan 14 kişiden biri olan Taylan Kulaçoğlu savcının itirazı sonucu Ankara TMK mahkemesinin verdiği tutuklama kararı ile 28 Kasım akşamı işyerinden "MaNYaK olduğu" ve "hakkında tutuklama kararı olduğu" gerekçesi ile yakalandı ve Ankara'ya götürülmek üzere yol tutuklaması verildi. İçişleri bakanı Muammer Güler'in "Sorguda serbest bırakıldılar ama savcılarımız itiraz edeceklerdir" demesi ile, "yargıya talimat" açıkça görüldü. "MaNYaK'ın Taylan Kulaçoğlu olduğu" fikrine nasıl ulaştıkları sorulduğunda, siber polis: "Bir sohbet odası olan MIRC'ta 'Manyak'ın konuşmalarına ulaştık. Manyak, askerlik sorunu olduğunu, kısa süre önce dedesinin hayatını kaybettiğini, ondan gelecek mirasla askerlik için gereken parayı bulacağını yazdı. Manyak'ın Fransa'da yaşadığını önceden tespit etmiştik. Bu konuşmanın ardından Fransa'da yaşayan ve bir yakını yakın zamanda kaybedenleri taradık. Bu kriterlere uyan 6 bin 800 kişi vardı. Bu kişilerin içinden askerlik sorunu olanları bulduk, 600 kişiye ulaştık. İçlerinden en iyi bilgisayar kullanan Taylan Kulaçoğlu'yu, biz de onun Manyak olabileceğini düşünüyoruz." diyecekti.

Aziz Nesin'in "Fil Hamdi"sini kışkırtacak bir hikaye! 600 aday içinden bir Fil Hamdi, pardon MaNYaK bu şekilde yaratılmış oldu! "Devletin güvenliğine ve siyasal yararlarına ilişkin gizli kalması gereken bilgileri açıklama, suç işlemek amacıyla örgüt kurma, devletin güvenliğine ilişkin gizli belgeleri temin etme" ile suçlanan Taylan Kulaçoğlu'nun "yurtdışına kaçma ve delilleri karartma şüphesi" ile tutuklandığını söyledi savcılık. Oysa zaten "adli denetim" altında tutuluyordu. Taylan gözaltında iken bir arkadaşısı sosyal medyada sitem ediyordu: "bu kadar iyi bilgisayar biliyordun da neden bir haftadır evdeki modemi takmadın?" Taylan ise "Başımız dik, gülümsemeye devam ediyoruz. Benim suçsuzluğumu kanıtlayamayanlar başka kimsem yok. Yanmdaysanız özgürüm" diyordu.

Ve götürüldüğü Metris'ten de selam gönderiyor herkese: "Durum iyidir, çünkü gerçekler devrimcidir. Hasret ve Sevgi ile. Başımız Dik".

Avukatı şunu söylüyor bize: "Bizler bu haksızlığa susmayacağız. Burada, masumiyet karinesi çiğneniyor. Şüpheden sanık yararlanır ilkesi gereği bir kişinin atılı suçu işleyip işlemediğine dair en ufak bir şüphe dahi olsa, suçsuz kabul edilmelidir. Masum bir kişinin cezalandırılmasında, suçlu birinin serbest bırakılması yeğlenmelidir. Bu dosyada 'gizlilik kararı' nedeniyle savunma hakkı engelleniyor. Bunlar, evrensel hukuk ilkeleridir. Bu dosyada tüm evrensel hukuk ilkeleri çiğneniyor.

Taylan'ın tutuklama kararı madde 100'e göre veriliyor. Yani 1-Kuvvetli suç şüphesi. Bu konuda ellerinde olduğunu söyledikleri deliller telefon konuşmaları ve chat mesajları. 2-Kaçma şüphesi. Ki bu konuda zaten adli kontrol ve yurt dışına çıkış yasağı var, ev ve adresi belli, iki seferdir gelip işyerinden alıyorlar. 3-Delil karartma şüphesi. Bu konu da da tüm bilgisayarlara, cep telefonlarına vb delillere el konulmuş durumda. Bu koşullar altında tutukluluk en ağır tedbirdir. Adli kontrolün yetersiz kalabileceği bir durum yoktur. Ve 'masumiyet korkusuzdur'. Sonuna kadar hakkımızı aramaya devam edeceğiz."

Taylan'ın tutuklama kararı madde 100'e göre veriliyor. Yani 1-Kuvvetli suç şüphesi. Bu konuda ellerinde olduğunu söyledikleri deliller telefon konuşmaları ve chat mesajları. 2-Kaçma şüphesi. Ki bu konuda zaten adli kontrol ve yurt dışına çıkış yasağı var, ev ve adresi belli, iki seferdir gelip işyerinden alıyorlar. 3-Delil karartma şüphesi. Bu konu da da tüm bilgisayarlara, cep telefonlarına vb delillere el konulmuş durumda. Bu koşullar altında tutukluluk en ağır tedbirdir. Adli kontrolün yetersiz kalabileceği bir durum yoktur. Ve 'masumiyet korkusuzdur'. Sonuna kadar hakkımızı aramaya devam edeceğiz."

Taylan'ın tutuklama kararı madde 100'e göre veriliyor. Yani 1-Kuvvetli suç şüphesi. Bu konuda ellerinde olduğunu söyledikleri deliller telefon konuşmaları ve chat mesajları. 2-Kaçma şüphesi. Ki bu konuda zaten adli kontrol ve yurt dışına çıkış yasağı var, ev ve adresi belli, iki seferdir gelip işyerinden alıyorlar. 3-Delil karartma şüphesi. Bu konu da da tüm bilgisayarlara, cep telefonlarına vb delillere el konulmuş durumda. Bu koşullar altında tutukluluk en ağır tedbirdir. Adli kontrolün yetersiz kalabileceği bir durum yoktur. Ve 'masumiyet korkusuzdur'. Sonuna kadar hakkımızı aramaya devam edeceğiz."

Sami Tunca'dan Mektup Var

Merhaba Dostlar, Yoldaşlar;

Tutuklanalı neredeyse 2 ay oldu. Bu zaman bazı şeyleri daha iyi kavramama neden oldu. İnsan devrimci mücadelenin içinde zindanlara kısa zamanda alışıyor. Çünkü burada da mücadele bir şekilde devam ediyor. Her gün yeni şeyler öğreniyorsun burada, imkansızlıklar yaratıcılığı geliştiriyor. Zindandakiler yaratmaya alışmış...

Gazete meselesine gelince...

Şimdi gazetemizi daha hızlı sahiplenip daha hızlı bir şekilde kitlelere ulaştırmak zorundayız. Herkes bulunduğu bölgede doğal muhabir olmalı haber önemli olan şeyleri hemen yayımlamaya ulaştırmalıyız. Gezi sürecinde medyanın değerlendirildiğinde neler yapılabileceğini açık şekilde gördük. Şimdi ise bunu kendi açımızdan yaygınlaştırmak ve yapmak zorundayız. Okur toplantıları yapmalı ve gönüllü dağıtıcılar bulmalıyız. Her okuyucumuz belli anlamda gazetemizin dağıtıcısı olabilir, olmalıdır. Unutmayalım, ulaştırdığımız her gazete yeni bir insan ve yeni bir okuyucudur. Şimdi daha fazla yorulacağız ama kısa sürede yayımlamayı daha kısa aralıklarla çıkarmak için çaba harcamalıyız. Haydi hepimize kolay gelsin diyeyim.

İDAMLARA SON

İnsan Hakları Derneği 20 Kasım günü İran Konsolosluğu önünde "İdam Cinayettir, İran'da İdamlara Son" diyerek bir basın açıklaması yaptı. Bunun için onlarca çevik kuvvet otobüsü bekletildi. Polis yine de Konsolosluk önünde açıklama yapılmasına izin vermedi.

Polis İran konsolosluğu önünü kapatınca İHD açıklamayı polis barikatının önünde gerçekleştirdi. Son zamanlarda İran'da yaşanan idamları protesto eden İHD üyeleri, "İdam Cinayettir, İran'da İdamlara Son" pankartı açıldı.

Açıklamayı İHD Şube Başkanı Ümit Efe yaptı. Efe, İran İslam Cumhuriyeti'nin son yıllarda muhalif, kadın, farklı din ve mezheplerden inanç topluluklarına sürekli uyguladığı baskı, işkence ve kötü muamelelerin sürekli gündemde olduğunu belirtti. Son dönemlerde Kürtlere yönelik infazların arttığını altını çizen Efe, "İran yetkililerinin resmi açıklamasına göre 2013 yılı içinde 304 kişinin idam edildiği, Uluslararası Af Örgütü, güvenilir kaynaklara dayanarak verdiği bilgilerde bu sayıya ek olarak 234 kişinin daha infaz edildiğini, ancak bunların rejim tarafından kabul edilmediği bildiriliyor" diye konuştu.

Ümit Efe son olarak "İnsanlık vicdanının asla kabul edemeyeceği bu acımasız cezalandırma biçimine, süreklilik halini alan vahşet politikalarına karşı sesiz kalmayın! Yaşam hakkını her koşulda ve sonuna kadar savunarak idamları engellemek için bütün gücünüzle harekete geçin!" dedi.

Eylem "İran'da İdamlara Son" sloganlarıyla sona erdi.

OCAK KAPILARI KİLİTLENDİ

Gece vardiyasında çalışan maden işçileri, ocağın giriş ve çıkışındaki bazı kapıları kilitlediler. İşçiler çalışma koşullarının düzeltilmesi için eylem başlattılar.

Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) Üzülmez Müessesesi Müdürlüğüne ait maden ocağında çalışan işçiler, ağır çalışma koşullarını protesto etmek için mesailer bitmesine karşın 22 Kasım günü ocağın çıkışını kapattılar.

00.00-08.00 saatlerindeki vardiyada çalışan maden işçileri, ocağın giriş ve çıkışındaki bazı kapıları kilitlediler. İşçi-

ler çalışma koşullarının düzeltilmesi için eylem başlattılar.

Vardiya bitmesine rağmen patronu protesto etmek için madencilerin ocağın çıkışını kapattığına ilişkin haberler üzerine sabah mesaisindeki işçiler de madene inmeyerek servis kuyusu önünde bekleyerek eyleme destek verdi.

Basının alınmadığı işletme sahasında bekleyen madenciler, çalışma şartlarındaki olumsuzlukların giderilmesini istediklerini belirterek, olumlu sonuç alınca kadar eylemlerine devam edeceklerini kaydetti.

Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) Teşkilatlandırma ve Eğitim Sekreteri Osman Tutkun, gazetecilere yaptığı açıklamada, eylemin uzun zamandan beri işçilere yapılan olumsuz uygulamalar sonucunda ortaya çıktığını söyledi.

Gerekirse eylemin geçiştirilmediği sürece sürdürebileceklerini dile getiren Tutkun, şöyle konuştu: "Bundan 6 ay önce ocaklardaki ana yollar göçtü, 5 gün kömür üretilmedi, yine kimseden ses çıkmadı. Bizim işçi arkadaşımız saat 07.45'te basması gereken kartı bir dakika geciktirse ücret kesintisi yapılıyor. Burada maden işçisinin derdi insanca muamele görmek. Kuyu başındaki kapıların kilitlemesi girişlerin kafes haline getirilmesi işçiye yapılan bir zulümdür."

İşçiler ertesi gün madenden çıkarak eylemi sona erdirdi.

YİNE EVLER İŞARETLENDİ

Adıyaman'da Alevilerin yaşadığı Yeni Mahalle'de oturanların evleri işaretlendi.

Alevilerin yaşadığı mahallede evlere işaret konulması, halkı tedirgin etti. Daha önce de bölgede Alevi evleri işaretlenmişti. Vali ise sorumlunun çocuklar olduğunu söylemişti. Bölgedeki halk ise bu çocuklar kim ise o çocukları tanımak istediklerini söylüyor, "bu çocuklar her kimse ortaya çıkartınsınlar" diyordu. Evleri işaretlenen mahalleli geceleri uyuyamaz hale geldi! Alevi halkı yaşanan bu olayları Kahramanmaraş ve Çorum katliamı öncesinde yaşanan olaylara benzetiyor. Ayrıca bölge halkı kendi mahallelerinin güvenlik önlemleri alacaklarını söylüyorlar. Bölgede Alevilere ait 11 ev ve 1 araç boyanarak işaretlendi.

1 Aralık günü Karapınar Caddesi'nde toplanan Aleviler, yolu trafiğe kapatarak olayın çözüme kavuşturulmasını istedikleri. Karayolunun trafiğe kapatılmasının ardından Adıyaman valisi Mahmut Demirtaş, Emniyet Müdürü Fikret Salımaner ve Alevi Dedesi Ali Büyükaşahin olay yerine geldi. Vali Demirtaş, yolu kapatan gruba sağduyulu olmaları gerektiğini ve konunun araştırılarak çözüme kavuşturulacağını söyledi. Yolu kapatan grup, Vali Demirtaş'ın kimsenin can güvenliğinde herhangi bir sıkıntı olmadığını söylemesinin ardından dağıldı.

Kız Yurdunda Erkek İşçi İşten Çıkarıldı

"Kızlı-erkekli" söylemlerinin yaygınlaştığı, "aynı merdivenin kullanılması", "aynı okulda okunması" gibi çıkışların arttığı günlerde, kız öğrenci yurdundaki erkek işçilerin işten çıkarılması haberini duymak kaçınılmazdı. Kredi ve Yurtlar Kurumuna bağlı Fatih Vezneciler Kız Öğrenci Yurdu'nda 20 aydır çalışan 53 yaşındaki işçi, gerçekçe gösterilmeden işten atıldı. Bunu protesto etmek için yurt öğrencileri, Beyazıt Meydanı'nda eylem yaptı, İ.Ü. Öğrencileri de eyleme destek verdi.

Vezneciler Kız Öğrenci Yurdu öğrencileri Beyazıt Meydanı'nda toplanarak "KYK İşçisi Yalnız Değildir", "Kadınları Erkekli Direniyoruz", "Atılan İşçiler Geri Alınsın" sloganları atarak "Kızlı-Erkekli İşçinin Yanındayız" pankartı açtılar.

Yapılan basın açıklamasında, "Bizler biliyoruz ki kadınların ve erkeklerin toplumsal hayatın her alanında bir arada yaşamaları temeldir. Toplumsal cinsiyet kalıplarına dökülerek ayrıştırılan biz kadın ve erkekler inadına bir arada ve omuz omuzayız. Bizim yurttaki çalışan erkek işçilerden yana hiçbir sıkıntımız yoktur. Vezneciler Yurdu olarak işçilerin yanındayız. Çalışanların işlerine geri alınmasını talep ediyoruz" denildi.

YATAĞAN İŞÇİLERİ ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI

Özelleştirme saldırısıyla karşı karşıya olan Yatağan, Yeniköy, Kemerköy termik santralleriyle, GELİ Ocağı işçileri, 25 Kasım günü Resmi Gazetede yayınlanan özelleştirmeyle ilgili ilanın yayınlanmasının ardından eylem kararı aldılar. Saat 16.30'da Cumhuriyet Meydanı'nda buluşan işçiler, yolu kapatarak "Hükümet Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Asla Yalnız Yürümeyeceksin" sloganları ile Sınırsızlık Meydanı'na ve AKP binasına yürüyüşe geçti.

Ancak çevik kuvvet polisleri işçi-

lerin önünü kesince işçiler oturma eylemine başladı. Polis de işçilere biber gazı ve tazyikli su ile saldırıya geçti.

İşçiler kısa sürede polis barikatını aşarak yürüyüşe devam etti. AKP binasına önüne ulaşan işçileri burada yeni bir saldırı bekliyordu. Saldırıya rağmen bina önünden ayrılmayan işçiler basın açıklaması yaptılar ve özelleştirmeyi protesto ettiler.

Yatağan işçilerinin verdikleri mücadelede, 28 Kasım günü yapılan görüşmelerle yeni bir aşamaya taşındı.

Ankara'ya giden Türkiye Maden-

İş Yatağan Şube Başkanı Süleyman Girgin ve Tes-İş Yatağan Şube Başkanı Fatih Erçelik'in Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız'la yaptığı görüşmenin ardından işçiler bir cevap beklemeye başladı. İşçiler bakanlıktan ve 30 Kasım'da Muğla'ya gelen Başbakan'dan gelecek cevabı çadırlarında beklediler. İşçiler olumlu yanıt alamazlarsa yeni eylem takvimlerinin hazır olduğunu duyuruyorlar.

Gazeyemizin baskıya gireceği 2 Aralık'ta ise DİSK #Direnişçi eyleminde Yatağan'daki enerji ve maden işçileriyle buluşacak.

Enerji ve maden işçileri, özelleştirme ihale ilanının kaldırılmaması durumunda hazırladıkları eylem takvimi ise şöyle:

- 9 Aralık günü 10'ar kişilik ekipler halinde 2'er gün direniş çadırında açlık grevi başlatacak. Açlık grevi ilk ihale için teklif verme süresi olan 24 Ocak gününe kadar devam edecek.

- 29 Aralık günü Milas'ta büyük bir miting yapılacaktır.

- 24 Ocak günü, tüm işçiler ve işçi aileleri Ankara'ya yürüyüş başlatacak.

- Bu süreçte, işyerlerini terk etmeme eylemleri yapılacaktır.

"KAK MESUD" MU DEDİNİZ?

EDİTÖR

Yanıt: PKK'yi nasıl ortadan kaldıracaklarının planlarını ve savaşta PKK'ye karşı askeri işbirliğini konuşuyorlardı. Bu görüşmenin sonucu, PKK'ye ve Kürt halkına karşı kanlı bir savaş oldu. Savaşta Barzani-Talabani güçleri Türk askerleriyle aynı mevzide Kürt halkına ve ve PKK güçlerine ateş açıyorlardı.

Ama yeni yeni öğreniyoruz ki, Barzani'nin, hani şu "Kürt Büyüğü" diye Kürt halkına yutturulmaya çalışılan adamın işbirlikçilik çizgisi o yıllarla sınırlı kalmamış.

Yeni Özgür Politika'dan Ferda Çetin açıklıyor biz aktarıyoruz. Şöyle: "Barzani de bu süreçte, (A.Öcalan'ın tutsak edilme sürecini anlatıyor b.n) İtalya hükümetine bir dosya sunmuştu. Dosyada Öcalan'ın Kürt halkının temsilcisi olmadığı, bu nedenle siyasi sığınma hakkının verilmemesi isteniyor; PKK'nin siyasi meşruiyeti olmayan 'terörist' bir örgüt olduğuna ilişkin görüş ve analizler yer alıyordu. Bu utanç dosyası şimdi İtalya devlet arşivlerindedir."

Hakkını yememek lazım, bir burjuva olarak Barzani kendi çizgisinde ve kendi sınıf çıkarlarıyla özel çıkarlarını titizlikle gözetme konusunda hem tutarlı hem de başarılı. Kürt halkının özgürlük savaşına karşı duruşunu, "Rojava'da ne devrimi, rejimin boşalttığı alanları doldurmuşlar o kadar" sözleriyle alenen, iki anlama gelmeyecek şekilde belli etti.

21 yıl öncesinin fotoğrafının diliyle "Rojava'da ne devrimi" çıkışı arasında bir çelişki olduğunu kim ileri sürebilir?

Yukarıdaki resim, "Ne devrimi" çıkışı ve hazretin Erdoğan'ı öpmesi birbirini tamamlayan zincirin halkaları gibidir; tutarlılık var. Barzani Erdoğan'ı niye öptü? Onu da YÖP yazarı Ferda Çetin'den aktaralım:

"Barzani ve Erdoğan, Kürt halkının Rojava'da gerçekleştirdiği devrime engel olmak için stratejik bir işbirliği içindedir."

Elbette bizim bundan kuşquamız yok; düne kadar kuşquusu olanlar şapka önlere koyup düşünmeli. Peki, Barzani hakkında bunca yanılığa düşenlerin yanlışı nerede? Sorun Barzani'nin kişiliğinde mi? Barzani'nin tutarsızlık içinde olmadığı açık. Tutarsız olanlar, ona sınıf bakış açısıyla yaklaşamayanlardır.

Sınıfsal olmayan bakış açısının kişiyi nasıl yanılttığına ve bu yanılgının nasıl bir öfkeye yol açtığına örnek yine YÖP yazarından. Şöyle:

"Kürt halkına mensubiyet dışında PDK ve Barzani, Öcalan ve PKK'den daha çok Erdoğan ve AKP'ye 'kardeş'tir. Nitekim ideolojik çatışma ve karşılaşmalar söz konusu olduğunda ulusal aidiyet, aynı halka mensubiyet (ve hatta kardeşlik), toprak birliği gibi birleştirici özellikler bir anda manasız hale geliyor."

Bu sözlerdeki "ideolojik çatışma ve karşılaşmalar" sözcükleri yerine "sınıfsal ve özel çıkarlar" sözcüklerini koyun doğruyu boynuzlarından yakalamış olursunuz.

Ne bekliyordunuz? Barzani'nin bir burjuva olarak, Kürt ulusunun çıkarları uğruna kendi sınıfsal ve hele de özel çıkarlarından feragat ya da fedakârlık etmesini mi? Daha çok beklersiniz! Her burjuva kendi sınıfının çıkarlarını kendi ulusunun çıkarlarından üstün tutar. Kendi özel çıkarlarını ise hepsinden üstün tutar.

Onun için "PDK ve Barzani, Öcalan ve PKK'den daha çok Erdoğan ve AKP'ye 'kardeş'tir."

Bu iki "kardeşin" Diyarbakır buluşması sadece Rojava değil ama K.Kürdistan devrimini de engellemek içindir. "Türk devleti ve hükümeti artık çetelere yardım etmiyor" diye ikide bir açıklama yaparak Kürdistan devriminin düşmanlarını temize çıkarma gayretkeşliği içine düşenlerin bu gerçeği görmelerinde yarar var. Gerçekler ve doğrular Kürt halkına dobra dobra açıklanmalı. Bu, Kürt halkının hakkıdır.

Muğla'da Başbakan Erdoğan'ın ziyareti öncesi yasak

Valilik tarafından "sıkıyönetim" ilan edildi. Yayınlanan genelgeyle, "ziyaret süresince yasalara aykırı provakatif eylemlerin ve suç işlenmesinin önlenmesi" gerekçe gösterilerek, il genelinde her türlü basın açıklaması, yürüyüş, çadır kurma, stant açma ve benzeri demokratik eylemler yasaklandı. R.T. E Muğla il merkezine Fethiye ve Milas'ta açılışlara katılacak.

Muğla gündür işçilerin eylemleriyle gündemde. Jandarma ve polis işçilerin gündür süren eylemlerine karşı hazırlıklar yaptı. Kent merkezinde 9 ana caddede 3 sokak araç trafiğine ve otoparka yasaklandı.

Sabah saatlerinde Başbakan'ın Yatağan işçileri tarafından protesto edilmesi ihtimaline karşı polislin sıkı-

yönetimi aratmayan güvenlik önlemleri arttı. Yolda yürüyen insanlar hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alındı.

Başbakan'ın konvoyu Yatağan Santral'i'nin önünden geçerken, jandarma eylem alanı çevresine barikat kurdu. Santral yönetimi ise konvoy güzergâhı ile işçiler arasında araç yığınağı yaptı. Eylemi sürdüren işçiler ve aileleri konvoyun geçiş sırasında Erdoğan'ı ıslıklar ve sloganlarla protesto etti.

Yatağan işçilerinden biri "Bizler Milas'ta AKP'nin polisi karşısında direnirken bu mitingi protesto edeceğimize ant içtik. Ben bir termik santral işçisi olarak mücadelemiz olumsuz sonuçlandı takdirde 11 Şubat'ta işsizim. Ben işsiz kaldığım takdirde kanımın canımın hiç bir anlam ifade etmeyeceğini biliyorum ve o yüzden haykırıyorum. Her yer Yatağan her yer direniş."

Gezi Ruhu ve HDP

Umud Çakır

HDP Kuruluş Kongresi "Gezi Ruhu" ile şenlendi, ayaklanmanın esintileri kongre salonunda dolaştı. Bu durum, HDP'ye umut bağlayanları heyecanlandırırsa da, iki mesaj kongreye damgasını vurdu. İlki bizzat, "Gezi"nin paspas niyetine çiğnediği RTE'den geldi. Ve diğeri Öcalan'dan gelen mesajdı. İki bir araya geldiğinde, HDP'ye "Gezi"nin değil, bir başka ruhun ege-men olacağı kolaylıkla kavranır.

Haliyle, HDP çatısı altında Kürt halkının büyük devrimci birikimi ile kendi bozulmuş uzlaşmacı politikalarını gizlemeye çalışan çeşitli parti ve gruplar söz konusu iki mesajı görmezden geldiler, üzerine yorum yapmadılar. Çünkü onlar "Bu toprakları devrim belasından kurtarıp sistemin yırtığını dikmek biçiminde özetlenebilecek bir yolun gönüllü, bilinçli ve uyanık yolcularıdır.

RTE adına kongreye mesaj gönderenler, sermayeyi iliklerine kadar korkutup onu apaçık paranoyalara sürükleyen bir ayaklanmayı "seçim sandıklarında hesaplamaya" taşımak için yola çıkan bir oluşuma kendilerince bir prestij katmaktan çekinmediler.

Almanya Komünistlerinin lideri, Marx ve Engels'in dava yoldaşı August Bebel, kendisine övgü düzen bir burjuvayı duyduğunda, kendine şöyle demişti: "Ah koca bunak! Kim bilir nasıl bir hata yaptın!"

Öcalan'ın mesajı ise yoruma yer bırakmayacak denli açıktı: "71 devrimciliği devlete karşıydı, şimdi esas olan devletle müzakere eder." Bakmayın siz Kürkçü'yü heyecandan hastanelik eden kürsü konuşmasına, HDP'ye rotayı gösteren asıl mesaj budur. Katılımcılar, istedikleri kadar yaka bağır yırtınlar "bizim yolumuz bu değil" diye, nasıl olsa yerel seçimlerde oy toplamaya çalışırken, yırttıkları yakalarına birer fular ve kravat takmayı ihmal etmeyecekler. Oy istedikleri devrimci kitleler ayaklanmanın ortasında onları seçime çağırınların, devletle mücadele değil, müzakere yaptığını emin olacaklar.

Alalecele Bir Kongre

İçte yaşanan pek çok tartışma sonuçlanmadan, HDP'nin kuruluşunu böylesine acil hale getiren sadece yaklaşan yerel seçimler mi? Politikayı parlamenter darkafalılıkla ele alanlar için sorunun cevabı bu. Ama asıl cevap, sermayenin bir türlü bastırıp yok edemediği ayaklanma ikilemidir.

Tekelci sermaye hükümeti, UKH ile yürüttüğü görüşmelerde, üç aşamalı bir geçiş öngörüyordu. Çatışmasızlık, normalleşme ve güvence aşamaları. Neyin güvencesi isteniyordu? Devrimci araç ve yöntemler terk edildiğinde, bir kez daha aynı yola başvurmayı deneyecek olanların önünün kesilmesi. UKH, bir takım şartların yerine getirilmesi karşılığında Kürt halkı adına bu güvenceyi sağlamaya hazırdı.

Haziran ayaklanması bütün planları alt üst etti. Ayaklanmaya kuşku ve ikileme yaklaşan UKH, devrim tehdidiyle masaya oturabildiği sermaye karşısında ciddi bir prestij kaybına uğramakla kalmadı; söz konusu güvenceyi yalnızca Kürt halkı adına sağlamanın yetmeyeceği de görüldü. Çünkü Kürdistan ve Türkiye devrimleri birleşik bir karakter taşıyordu ve ayaklanma uzadıkça Kürt halkının kayıtsız kalamayacağı açığa çıkmıştı. Alalecele tertiplenen kuruluş kongresi için "Gezi Ruhu"na bu yüzden ihtiyaç duyuldu. "Merak etmeyin" dendi sermaye sınıfına, "biz Türkiyeli ayaklanmacıları devrimci araç ve yöntemlerden koparmak için yola çıkıyoruz. Bu arada attığımız Gezi sloganları sizi rahatsız etmesin, buna ihtiyacımız var."

RTE, böyle bir girişimi selamlamaz da ne yapar?

HDP'nin ayaklanmayı parlamenter yolla söndürmenin bir aracı olacağı öylesine açıktır ki, bu apaçık gerçeği süsleyip gizlemek adına uzlaşmacı sol ne inciler döküyor!

"Yerel seçimlerde halkın bakış açısını ve kendi gücüne güvenini sarsacak sonuçlar çıkmasına engel olmak gerek" diyor HDP bileşenlerinden bir yasal partinin temsilcisi. (Bkz. Atılım, 4 Ekim 2013 sayısı). Eğip bükmeye hiç gerek yok. Mevcut politik ortamda bu sözlerin gerçek anlamı şudur: Aman AKP seçimlerde yüksek bir oy almasın, yoksa halkın morali (ve bakış açısı!?) bozulur.

Kulp da kırık, fincan da. Ayaklanma, hükümet partisinin rekor oylar topladığı bir dönemde gerçekleşmedi mi? Halklar bu yüksek oy oranını hiç de moral bozucu bulmamış, ayaklanmanın gücünün her türlü oy potansiyelinden daha yıkıcı olduğu bilinçle sokağa çıkmıştı. Halklar, olaylara devrimci bir kavrayışla yaklaşıyor.

Madem tüm mesele, AKP'nin oy yoranının "halkın güvenini sarsacak" noktaya ulaşmamasıdır, öyleyse bu uzlaşmacılar seçimlerde CHP'nin oy oranını arttırmasına sevinecekler mi? Resmi açıklamalarının tersine, sevinecekler! Bundan kimsenin şüphesi olmasın. Daha şimdiden CHP'yi forumlara davet ediyorlar ve adayların orada belirlenmesi adına "Hodri meydan!" diyorlar. Anlaşılan CHP'den çok, bu uzlaşmacılar, "oyların bölünmesinden" korkuyorlar.

HDP, işte böylesine uzlaşmacı grup ve partilerle yola çıkıyor. Bu durum HDP'nin kendini bağladığı "müzakere süreci" ile uyumludur. Ama geçmişte söyledik, şimdi yine söylüyoruz: Hiç kimse devrimi cebine koyup gidemez. Bu sözüme inanmayanlar, sokakları dolduran halkların kurduğu barikatlara, molotof ve havai fişeklere bakabilirler.

İZMİR HALKI FORUM-FEST'TE BULUŞTU

31 Mayıs Halk Ayaklanması'nın bize armağanı olan Halk Forumları çalışmalarına devam ediyor.. 23-24 Kasım tarihlerinde İzmir'de gerçekleşen Forum Festivali coşku ile geçti...

Festivalin ilk günü (23 Kasım Cumartesi) İzmir'in hemen hemen her ilçesinde ve mahallelerinde çalışmalarını sürdüren Halk Forumları ve demokratik kitle örgütleri, Gezi Ayaklanmasına sahne olan Alsancak'ta festival için bir araya geldi. Alsancak sokaklarını kendi renkleri ile süsleyen forum masaları yoğun ilgi gördü...

Festival saat 14.00'dan sonra panel, yerel müzik gruplarının kısa dinletileri, şiirler ve tiyatro gösterimleri ile devam etti. Akşam saat 20.00 da ise masalar kalktı. KESK'in Ankara'daki eylemine polis saldırısını protesto etmek isteyen Forum-Fest saat 21.00'da Alsancak'ta gerçekleştirdiği yürüyüş ile "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" dedi.

Forum-Fest'in son günü çok sayıda müzik gruplarının katılımı ile İzmir Konak Gündoğdu Meydanı'nda saat 15.00'da başladı. Meydana kurulan sahneye, yol kenarlarında açılan stant masaları, asılan pankartlar eşlik etti. Festivalde Kaşkar, Sayaki, Halkevi Çocuk Korosu, Moloçalar (kadın korosu), Green Tonic, Dapinne, Yel Değirmeni, Gezi Tutsaklarından geçen günlerde serbest bırakılan Murat Nergiz, Praksis, Şerwan Hameeran, Badosol, Gezi Tutsaklarından serbest bırakılan Remzi Emek, Grup Emeğe Ezgi, Ruşen Alkar, Sokak Orkestrası ve Songül

Bulur sırayla sahne aldı.

Serbest bırakılan Gezi Tutsaklarından Murat Nergiz konuşmasında "ben Gezi Tutsaklarından biriydim. Geçen günlerde serbest bırakıldım. Bizi serbest bırakan mahkeme veya devlet değildi. Bizi serbest bırakan siz dostlarımızın dışarıda verdiğiniz mücadeledir."

Telefonla etkinliğe bağlanan Berkin Elvan'ın babası Sami Elvan "iyi akşamlar değerli dostlar. Aranızda değilim üzgünüm özür dilerim. Berkin 162 gündür hastanede ve 4 ayrı ameliyat geçirdi. Berkin'in durumunu soracak olursanız Berkin bize ufak ufak da olsa bakıyor; gülüyor yalnız konuşmuyor... Yolumuz uzun dostlar. Bunu hepimiz biliyoruz... Bu süreçte sizlere destek olan bütün halklara, sizlere çok teşekkür ediyorum ve yılmayacağımızı buradan duyuruyorum. Hepinize iyi akşamlar. Teşekkürler" dedi. Bu sırada kitleden "Direnen Berkin İzmir Seninle" sloganı yükseldi.

Ahmet Atakan'ın babası Süleyman Ata-

kan da telefon bağlantısı ile etkinliği selamladı...

Ali İsmail Korkmaz'ın kuzeni de etkinlikte bizlerleydi. İsmail Korkmaz söz alarak sahnede "Ali İsmail yaşasaydı o da bugün öğretmen adayıydı. Onun nezdinde bugün direnen öğretmenlerin öğretmenler gününü kutladım" dedi... Abisi Gürkan Korkmaz da telefonla bağlanarak etkinliği selamladı. Kitle öfkeyle "Ali'nin Hesabı Sorulacak" sloganı attı.

Mehmet Ayvalıtaz'ın babası Ali Ayvalıtaz da festivale telefonla bağlanarak etkinliği selamlayıp teşekkür etti, "Mehmet Yoldaş Ölümüdür" sloganı ile yanıtladı.

Saat 19.40'da "Adım Deniz" adında albüm çıkaran Grup Emeğe Ezgi sahne aldı. Emeğe Ezgi Gezi Ayaklanması sürecinde bestelediği "Milyonlar" adlı parçası ile İzmir halkını selamladı ve "bizler geçen yaz tarihi günler yaşadık" dedi. Konuşmalarında Rojava ve Devrimine de değinen Emeğe Ezgi "Biliyorsunuz yanı başımızda büyük günler yaşıyoruz. Rojava'da yükselen, ilmi ilmi örülen devrime ne utanç duvarları ne de her geçen gün artan baskı ve saldırılar engel olabiliyor. Kardeş devrime omuz verelim" dedi. Halay parçaları ile kitleyi coşkulandıran Emeğe Ezgi son olarak "Söz Veriyoruz" marşını okudu ve sahneyi diğer sanatçılara bıraktı.

Forum-Fest akşam saat 21.00 sularında sona erdi. İzmir halkı dillerine yerleşen Gezi Marşları ile alandan ayrıldılar...

Mücadele Birliği/İzmir

SINIFIN İRADESİNİ TEMSİL MÜCADELEYLE KAZANILIR

Eğitim Sen, 23 Kasım 2013 tarihinde Ankara Millî Eğitim Bakanlığının önünde kitlesel basın açıklaması yapılmak üzere fiili eylem yapma kararını almıştı. 12 Eylül faşizminin dayattığı 24 Kasım Öğretmen Gününde Yaşanan tüm sorunlara rağmen, meslek onurumuza, iş güvencemize ve geleceğimize sahip çıkmak üzere gerçekleştirilecek eylemin yapılmasının gerekçe ve talepleri aşağıda belirtilen 8 maddeden oluşmaktadır.

1- Başta insanca yaşayacak ücret talebimiz olmak üzere, eğitim emekçilerinin bugüne kadar yaşadığı ekonomik mağduriyetler giderilmeli, son 11 yıl içinde satın alım gücümüzdeki azalmayı telafi eden adaletli bir ücret artışı sağlanmalıdır.

2- Eğitimde esnek, kuralsız ve angarya çalışma uygulamalarına son verilmeli, performans değerlendirme ve rotasyon uygulamalarından tamamen vazgeçilmelidir.

3- Ek ödemelerin tamamı temel ücrette ve emekliliğe yansıtılmalı, vergi dilimi uygulaması sabitlenerek ücretlerde yaşanan erimenin önüne geçilmelidir.

4- Ek ders ücretleri günün şartlarına uygun bir şekilde yeniden düzenlenmelidir.

5- Eğitim-öğretim yılı başında öğretmenlere yapılan eğitim-öğretime hazırlık ödeneği, her dönem başında olmak üzere yılda iki kez olmalı ve bütün eğitim ve bilim emekçilerinin yararlanması sağlanmalıdır.

6- Hizmetli ve memurların hukuksal statüsü ve özlük sorunları acilen çözümlenmeli, tüm hizmetli ve memurlara özel hizmet tazminatı ödenmelidir.

7- Atamayı yapılmayan bütün işsiz öğretmenlerin atamaları kısa süre içinde yapılmalı, öğretmen açıklarının ek ders karşılığı istihdam edilen ücretli öğretmenlerle giderilmesi uygulamasına derhal son verilmelidir.

8- Kamu emekçilerinin grevli toplu sözleşme hakkı önündeki engeller kaldırılmalı, gerçek bir toplu sözleşme düzeninin yaratılması sağlanmalıdır.

Yukarıda belirtilen 8 maddenin 6 tanesi tamamen ekonomik taleplerle ilgilidir. Bunu bir kenara net edelim.

Daha önce Ağustos ayı "Toplu Sözleşme" sürecinde "hükümetin arka bahçesi" Memur Sen işverenin verdiği ücretin de altında zamma imza atarken, sendikamız, haklı olarak sert eleştiriler yapmış ve 20-25 Ağustos tarihlerinde başlayan yürüyüş ey-

lemin ardından 25 Ağustos'ta Ankara'da miting yapacağı kararını almıştı. Önce yürüyüş eylemini 16-20 Ağustos tarihine çekti ve eylem sonunda miting değil, forum düzenledi. Eylemin 16-20 Ağustos tarihine çekilmesinin gerekçesi olarak, Memur Sen ile Hükümet'in sözleşme yapmasını göstermişti. Oysa eylemin gerçekleştiği tarihten çok önceden de sözleşme yapılmış durumdaydı.

Bu hatırlatmayı yapmamızdaki amaç, "Toplu Sözleşme" sürecinde bu kadar etkisiz ve eylemsiz kalan örgütün, 23 Kasım tarihinde bu ekonomik talepleri gündeme getirmesini anlamakta zorlanmamızdır. Şimdi, İyide kardeşim, toplu sözleşme sürecinde neredeydin diye soruyor emekçiler.

Bir diğer husus, geçtiğimiz senelerde de olduğu gibi, T.C.'nin, 24 Kasım Öğretmenler Günü olarak tertip ettiği 12 Eylül faşizminin gününde öğretmenlere, polis tarafından gaz, tazyikli su gibi polis şiddetinin uygulanması ile "öğretmenler gününde öğretmenlere dayak atıldı" mağduriyetini dillendirmek çabasının gösterilmesidir.

24 Kasım tarihinde, Atamayı Yapılmayan Öğretmenlerin (AYÖP) Ankara'da eylemi vardı. Sendika bu eyleme denk gelmesin diye 23 Kasım tarihinde bu eylemini gerçekleştirmiştir. Hâlbuki, 24 Kasım tarihine denk getirerek, AYÖP eylemine destek verilebilirdi.

Son olarak KESK MYK, 19 Aralık 2013 tarihinde ekonomik taleplerle ilgili bir günlük iş bırakma kararını açıkladı. KESK MYK yada Eğitim Sen MYK, eylem kararlarını illerden giden raporlar doğrultusunda alırsa hem katılımı hemde niteliği dolu dolu eylemler gerçekleştirilir. MYK'lar bu kadar geç kalınmış hiçbir yaptırım veya karşılığı olmayacak, kanunlarla

karara bağlanmış maaş zamları ile ilgili neden zamanında ve yerinde eylemler gerçekleştirmez! Gündemi zamanında yakalamalı ve ona göre eylemlilikler düzenlemelidir.

Ankara eylemi yerine 25 Kasım Kadına Şiddet günü nedeniyle Kızılay ya da Taksim merkezli bu güne özel bir eylem pekala 24 Kasım Pazar günü Taksim'de yapılabilir.

Yapılan eyleme gelince... Ülkenin dört bir yanından gelen yaklaşık 8 bin emekçi, sabah saat 10:00 civarında Tandoğan Meydanından yürüyerek Kızılay YKM önüne geldi. Burada polis barikatıyla karşılaşan kitle, saat 14:00'e kadar sloganlarla barikatın açılmasını bekledi. Bu saatten sonra Bakanlık önüne harekete geçen kitleye, polis tomalarla tazyikli su sıkıyarak, gaz bombası yağdırmaya başladı. Bir kişinin 10 metrelik kısa mesafeden hedef gözetilerek atılan gaz kapsülünün başına isabet etti, Konya Eğitim Sen Şube Başkanının ise ayağı kırıldı. Çok sayıda yaralanan oldu. Dağılan kitle tekrar aynı yerde toplandı. YKM önünde KESK Genel Sekreteri İsmail Hakkı TOMBUL'un yaptığı basın açıklaması ile eylem sonlandırıldı.

Eğitim Sen TİS Sekreteri Ali Paşa ŞANLI'nın ajitasyon ve slogan performansı takdire şayan olumlu unsurdu. Saatlerce kesintisiz ajitasyon yapması sesi kısılmadan sürekli olarak sloganlar atması gönülleri cezbetti.

Ankara eylemini örgütleyen Eğitim Sen olmasına rağmen basın açıklamasını KESK Genel Sekreteri İsmail Hakkı TOMBUL'un yapması da doğru değildi. Eğitim Sen Genel Başkanı Ünsal YILDIZ'ın yapması daha doğru olurdu.

Sonuç olarak; Eğitim Sen ve KESK MYK, eylem kararlarını tabandan gelen (İllerde Şube Meclisleri) raporlar doğrultusunda karara bağlamalı, illerdeki öneriler değerlendirilmeli, tepeden inme kararlar sıcak gündeme göre refleksi eylemler olarak alınmalı ve hayata geçirilmelidir.

Bu ülkede yaşayan ilerici ve demokrat emekçiler biricik sendikalarını sahiplenip ileriye taşıyacaklardır. Bundan kimsenin şüphesi olmasın.

Eğitim-Sen'li Bir Devrimci Emekçi

BİR KOMEDİ DAHA SON BULDU...

Duruşma salonu 54 sanık 14 avukat ve yaklaşık 12 müşteki polisle doldu taşı. O-turmak için ek sandalyeler getirildi. Dışarıdan dev bir görünümde olan adalet sarayının duruşma salonuna sığmaz olduk. Sanırım bu yüzden hakim bey içeriye seyircilerin girmesini istemiyordu. Seyirciler de girseydi içeriye halimizi bir düşünün!

Herkes oturacak bir yer bulduktan sonra duruşma başladı. Şikayetçi olan polislerin şikayetlerini sayması çok uzun sürmedi. Polisler kimi bileğinin büküldüğünü kimisi dizinin zedelendiğini birinin atılan bir şişeden dolayı sol üst omzunun yaralandığını ve bir polisin sol yüzük parmak tırnağının kırıldığını söyledi. Evet yanlış duymadık tırnağının kırılmasından dolayı şikayetçiyim!

Suçlamalar, yasadışı gösterilere katılma, kamu malına zarar verme, direnme, etkin direnme, toplantı ve yürüyüşe silahla (taşla) katılma, kışkırtma. Sanık olarak duruşmada bulunan bazı arkadaşlar ifade vermeyip susma hakkını kullandıklarını ama savcının onların ifadesine başvurmadan polis fezlekelerine dayanarak dava açtığını belirtti. Hukuksuzluk diz boyu...

Önemli ifadelerden bazıları şöyle:
"Tarih, ileride bu zulme karşı çıkanları değil, perdesini çekip evinde oturanları yargılayacaktır."

"Gezi eylemlerine katıldığım i-

çin onur duyuyorum"

"Bizi değil, asıl binlerce insanı yaralayan, 12 kişinin gözünü çıkaran ve 5 insanımızı öldürenleri yargılayın."

"Eğer bizim taş atmamızı silah olarak adlandırılıyorsa, polisin attığı gaz fişekleri füze tomalar da tanktır"

Praksis müzik grubu, "kitleyi dinamik tuttuk", "ben de dinamiklerdenim".

Sanık bir avukat, "Ben Mardinliyim bizim orada ayakkabı atmak karşı tarafı en kötü şekilde aşağılamak olarak bilinir. Ben de taş atmaya suç yaptığınızı bildiğim için, yanımda ayakkabı getirmiştim. Ayakkabı at-tım"

Davulcu bir arkadaş "Hayatım boyunca davulun suç aleti olduğun-u duymamıştım"

Aklımda kalanları verene de. Emniyet verilerine göre 112 gün süren eylemlere yalnızca Bayburt ili katılmamış. Uzun sözün kısası milyonların katıldığı bir ayaklanmada tutuklanan 189 kişiden biri olduğum için teşekkürlerimi sunmak istedim. Lakin bu süreçte adımın mahkeme kapısında olan listede bir gün bile asılı kalması benim için onurdur.

Bu süreçte başta Adana Valiliği'ne, Haziran ayında iki kez ve Eylül ayında da bir kez olmak üzere evimi sabahın beşinde ziyaret edip eşyalarımı temiz mi diye kontrol eden terörlü mücadele polislerine, üç gözaltında toplam yedi gün beni misafir eden Adana Emniyeti'ne, az da olsa 4 gün bana kollarımı açan Kürkçüler F Tipi Cezaevi müdürlüğü'ne ve bu dosyayı açıp da beni onurlandıran TMK ile yetkili Ağır Ceza Mahkemesi savcı ve hakimlerine teşekkürü bir borç bilirim. İyi ki varsınız..."

siyem, stand-up gösterilerine gitmek-tense seyirciye açık duruşmalara katılın, çok daha fazla eğlenirsiniz. Bu arada duruşmamız 11 Şubat'a ertelendi..

Mersin Gezi Duruşmasından Sanık Okan Önder Açık Savunma ve Teşekkür

Adana muhabirimiz Ulaş Yıldız'ın yargılandığı Gezi davası, 7 Mart 2014'e ertelendi. Muhabirimizin savunmasından bir bölüm aşağıdadır.

"Hepimizin tanıklığı, sanıklığı ve şahitliğiyle yaşadığımız bir Gezi Ayaklanmasının deneyimlerinden geçtik. Kimimiz korkularını yıktı, bazılarımız önyargılarını. Kanını döken de oldu canını veren de. Emniyet verilerine göre 112 gün süren eylemlere yalnızca Bayburt ili katılmamış. Uzun sözün kısası milyonların katıldığı bir ayaklanmada tutuklanan 189 kişiden biri olduğum için teşekkürlerimi sunmak istedim. Lakin bu süreçte adımın mahkeme kapısında olan listede bir gün bile asılı kalması benim için onurdur.

Bu süreçte başta Adana Valiliği'ne, Haziran ayında iki kez ve Eylül ayında da bir kez olmak üzere evimi sabahın beşinde ziyaret edip eşyalarımı temiz mi diye kontrol eden terörlü mücadele polislerine, üç gözaltında toplam yedi gün beni misafir eden Adana Emniyeti'ne, az da olsa 4 gün bana kollarımı açan Kürkçüler F Tipi Cezaevi müdürlüğü'ne ve bu dosyayı açıp da beni onurlandıran TMK ile yetkili Ağır Ceza Mahkemesi savcı ve hakimlerine teşekkürü bir borç bilirim. İyi ki varsınız..."

İŞGAL EVİ

Dünyanın her yerinde barınma hakkı bir sorun. İnsanların temel gereksinimlerinden biri, barınma sorunu sömürü araçlarından biri olunca, işgaller ve gecekondular toplum yaşam evleri gibi arayışlar öne çıkıyor. Geçen yıl kaybettığımız İngiliz yazar Colin Ward'a göre "Aslında her mülkiyet bir işgaldir", işgal en eski barınma biçimidir. İşgal evleriyle ilgili fazla bir bilgin yoktu aslında, geçen Pazar günü bir arkadaşım beni işgal evindeki bir panele davet edene kadar.

Yoğurtçu Parkı'nda yapılan forumların sonucunda mahalle birimleri kurulmuştu. Bu mahallelerden birisi de Yeldeğirmeni Dayanışması'ydı. Bu dayanışma hareketinin amacı mahalledeki insanların yaşadığı sorunları daha özgür ifade edecekleri ortamı yaratmaktı. Mahallede uzun bir zamandır inşaat olarak duran üç katlı binayı işgal eden Yeldeğirmeni Dayanışması bu binayı işler duruma getirmiş.

Sağlıkla ilgili yapılacak foruma katılmak üzere oradaydım. Sunumdan iki saat önce gidip işgal evini gezmek istedim ve arkadaşlar bu önerimi kabul etti. Dışardan baktığımda terk edilmiş ve metruk bir binaydı. İçeri girdiğimde gözlerime inanamadım. Her köşede bir çalışma vardı. Tam bir sahiplenme ile işe girişmişti insanlar. Birisi duvarları boyuyor, birisi yerleri temizliyor, birileri de binanın yarım kalan açık yerlerine ya duvar örüyor ya da pencere takıyordu. Girişi toplantı salonu yapmışlar, duvarları da ona göre boyamışlar. Sandalyeler, koltuklar ve paletlerden yapılmış oturma gruplarıyla düzenlemişler. İkinci katı ise çocuklara ayırmışlar. Duvarları çizgi film kahramanlarının resimleriyle süslemişler, etrafı ise boya kalemleri ve çocuk kitaplarıyla doldurmuşlar. Okuma saatleri, dinlenme saatleri olarak düzenli şekilde çalışma yapıyor-

muş. Son katta ise bir kütüphane çalışması vardı. Henüz tamamlanmamış.

İşgal evindeki insanlarla sohbet etmeye başladım nasıl bu binayı işgal etmişler, neler yapmışlar diye sormaya başladım, onlar da "Uzun bir süredir Kadıköy Belediyesi'yle sorun yaşayan bu binanın müteahhidi sonunda binayı yaptıktan vazgeçmiş çekmiş gitmiş, senelerdir bu bina böyle duruyordu. Mahallenin derterini dile getirdiği ortak bir yer haline getiriyoruz" dediler. Yani anlayacağınız gibi işgal evi "derthane" olmuş. "Peki" dedim "hiç devletin polisiyle veya zabıtasıyla karşı karşıya gelmediniz mi?" Birkaç kere polis evi basmış, "Ama biz evimize sahip çıktık ve çıkacağız" dediler.

İşgal evi yavaş yavaş kalabalık olmaya başladı çünkü insan sağlığıyla ilgili sunum başlamak üzereydi. Doktor arkadaşlar ve sağlık çalışanları gelmişti ve sunum başladı. Ben de sunumu izlemeye başladım. Sunumun konusu; toplum nasıl bir sağlık hizmeti istiyor ve sosyal güvenliği olmayan insanların sağlık hizmetlerinden yararlanacağı bir sistem oluşturulabilir mi?

Sunum bittikten sonra insanlar dağılmaya başladı bende hazırlanıp çıkarken şunu sordum "Bundan sonra işgal evi için ne düşünüyorsunuz?" Onlar da bu işgal evini daha işlevsel bir hale getireceklerini söylediler. Kolaylıklar dileyerek ayrıldım yanlarından.

Özgürlük Yürüyüşü Devam Ediyor

23 Kasım Cumartesi günü saat 17.00'da İzmir Konak YKM önünde toplanan Gezi Tutsakları aileleri ve yoldaşları bir kez daha özgürlük yürüyüşlerini gerçekleştirdiler. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı yürüyüşte sık sık "Gezi Direnişi Yargılanamaz", "Gezi Tutsakları Serbest Bırakılsın", "Gezi Tutsakları Onurumuzdur", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Polis Defol Bu Sokaklar Bizim", "Katil Polis Hesap Verecek", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganları atıldı.

Konak İş Bankası önüne gelindiğinde yarım saat sürecek oturma eylemine geçildi. Oturma eylemi sırasında tutsak yakınlarının konuşmaları gerçekleşti. Eylemde Gezi savaşçılarından Abdullah Cömert'in abisi de bulunuyordu. Söz alarak Gezi savaşçılarını

ve tutsak yakınlarını selamladı.

Ardından basın açıklamasının okunduğu eylem, kısa bir müzik dinletisi ile son buldu...

18 Haftadır Haykırıyorlar

Tutsak aileleri yine alandı. 18 haftadır tekrarlanan eylem, yine saat 17.00'da YKM önünden Konak Meydanına yürüyüş ile başladı. Kemeraltına girişte oturma eylemine başlayan aileler basın açıklaması yaptılar.

Cezaevlerindeki baskı ve tecride dikkat çeken aileler "evlatlarımızı geri istiyoruz" dediler. Basın açıklamasından sonra cezaevlerinden tutsakların ortak metni okundu. Daha sonra geçtiğimiz günlerde Şakran Cezaevinden tahliye olan Burcu Koçlu söz aldı. Koçlu konuşmasında kısaca

"ilk katıldığım Hatice Yürekli anmasındaki gibi yine heyecanlandım. Gezi yargılanmaya çalışılıyor; Gezi işçi ve emekçilerin yaşam mücadelesidir. Üniversitelerde öğrencilerin, Kadınların mücadelesidir. Kı-saca insanlık onuruna sahip çıkanların ad-dır. Biz cezaevinde dik durabildiysek bunun bir nedeni örgütlü olmamız ve diğere de sizlerin bizleri bıkmadan-usanmadan bizim yanımızda olduğunuzu göstermeniz nedeniyledir. Dün bu alanlardaydık, bugün yine alanlardayız, yarın yine bu alanlarda olacağız" dedi.

Ardından Elif Kaya'nın babası bir konuşma yaptı. 2 Aralık günü DİSK bölgedeki toplantı salonunda bir basın toplantısı yapılacağı ve 2 Aralık günü de Bayraklı Adliyesinde Gezi tutsaklarının duruşmasının olduğunu söyledi ve çağrı yaptı. Eylem atılan çeşitli sloganlarla bitirildi.

Mücadele Birliği / İzmir

GENÇLİĞİ KAZANACAĞIZ!

Taylan Işık

Haziran Halk Ayaklanması, 60'lı ve 70'li yılların devrim mücadelesinin kanıtlandığı bir gerçeği bize bir kez daha hatırlattı: Gençlik, devrimin en önemli, en dinamik ve mücadelenin sonucunu tayin edecek gücüdür.

Türkiye ve Kürdistan coğrafyasını sarsan ve yeni bir sürecin kapılarını ardına kadar açan Haziran günlerinde en etkin rolü gençlik ve kadınların oynadığından kuşku yok.

Bu bir rastlantı değil. Dimitrov, Bulgaristan Halk Devrimi'nin önderi, bundan on yıllar önce gençliğin devrimde nasıl bir rol oynayacağını, "gençlik, özellikle de işçi gençlik mücadelesinin sonucunu tayin edecektir" sözleriyle ortaya koymuştu. Lenin, Dimitrov'dan önce bu toplumsal gerçeğe işaret etmişti.

Gençlik bir toplumun sadece geleceği değil fakat aynı zamanda vicdanıdır da. Toplumun sömürüye, açlığa, baskıya, faşist teröre vicdanı isyan etmeye başladığında gençlik sokağa fırlayan güçlerin başında gelir.

Şöyle de demek mümkün, gençlik sokaklara taşmış ise toplumun vicdanı ayağa kalkmış, sömürücü güçler için canlar çalmaya başlamış demektir.

Düzen güçleri, toplumun ve kendi düzenlerinin geleceğinde gençliğin nasıl bir rol oynayacağını farkında. Dindar nesil yetiştirme, gençliği dinle uyuşturma çabaları; ilkokuldan başlayarak üniversitelere kadar bütün eğitim kurumlarını medreselere çevirme planları bu farkındalığın sonucu.

Düzen güçlerinin değil ama sosyal reformist partilerin, oportünistlerin gençliği etkilemede ve kendi saflarına çekmede Leninistlerden çok daha başarılı olduğunu görüyoruz. Kadın hareketi konusunda da aynı durum sözkonusu.

Bunun pek çok nedeni olduğu söylenebilir. Ama başlıca nedenleri ortaya koymak gerekirse şunları sayabiliriz: Gençliği anlamada ve kavramada yetersizlik, onların pek çok şeyi tek başlarına yapabileceklerine dair güven eksikliği, buna bağlı olarak inisiyatif, sorumluluk vermede aşırı ihtiyatlılık.

Leninist Parti, ideolojik-politik alanda proletaryanın devrimci komünist partisi olduğunu bugüne kadar ortaya koyduğu düşünceler ve pratik politik faaliyetleriyle fazlasıyla kanıtlanmıştır. Haziran Halk Ayaklanması öncesi ve sırasında ortaya koyduğu düşünceler, öneriler, işçi sınıfının, gençliğin ve kadın hareketinin önüne koyduğu hedefler, Partinin nasıl bir devrimci parti olduğunu ortaya koymuştur.

Leninist Parti, devrim ve iktidar hedefini en başa koyan; geri kalan tüm hedef ve talepleri bu temel hedeflere bağlı kılan; gençliği, işçi sınıfını, kadın hareketini bu hedefe yönlendiren tek devrimci komünist partidir; bu kanıtlanmıştır.

Ne var ki, kitlelerin büyük devrimci atılımlarına pratik öncülük, onları iktidar hedefine yürütmek için tüm bunlar yeterli değildir. Devrimci politika aynı zamanda güç biriktirme sanatıdır. Güç biriktirmeden, Partiyi "güç örgütü"ne dönüştürmeden düzene karşı ayaklanacak kitleleri iktidara yönlendirmek, gerçek yıkıcı bir güç haline getirmek mümkün değil.

Haziran Halk Ayaklanması, bu konuda derslerle dolu bir örnektir. Gençlik, büyük ölçüde sosyal reformist partilerin, oportünist hareketlerin politik etkisinde kaldığı için Haziran Halk Ayaklanması daha ileriye gidemedi; iktidarı ele geçirmeyi amaçlayan bir devrime dönüşemedi.

Leninist Parti, doksanlı yılların başında, safralarından kurtulduktan sonra gerçekte bir gençlik hareketi olarak yoluna devam etmişti. O yılların büyük başarısı, gençliğin enerjisini, dinamizmini Partinin devrimci politikalarıyla birleştirebilmenin bir sonucuydu.

Bunu bir kez daha başarmak, Partiyi bir gençlik ve kadın hareketine dönüştürmek zorundayız. Gelinek nokta ve elde edilen başarılarla yetinemeyiz. Leninist Parti, bir devrim partisidir, kitlelerin iktidarı ele geçirecek ayaklanmalarına öncülük etme iddiası taşıyan, bunun ideolojik-politik donanımına sahip bir partidir.

Bu iddia ve hedefe ulaşmanın tek yolu, gençliğin enerjisini, dinamizmini, gücünü Partinin etrafında birleştirmekle mümkündür.

Gençliğe güvenmek, ona sorumluluk ve inisiyatif tanımak, görev vermek gençliği kazanmanın birinci koşuludur. Gençliğin hata yapmasından, yapacağı hatalardan korkanlar bu hedeflerine asla ulaşamazlar. Bunlardan korkan, gençliğin enerjisine, cesaretine, yaratıcılığına, başaracağına güvenmeyen kişi iyi bir Leninist değildir.

Gençlik devrim istiyor ve onun bu isteğine yanıt veren, ona devrimin, iktidarın propaganda ve ajitasyonunu yapabilen tek güç Leninist Partidir. Leninist Parti gençliğe reform, uzlaşma, düzen içi çözüm yolları değil, devrim ve iktidarı fethetme yolunu gösteriyor; gençliği buna çağırıyor.

İşte bu yüzden gençliğin ruh hali, istekleri, özlemleri, beklentileri ile uyumlu tek çizgi Leninist Partinin devrimci çizgisidir.

Leninistler, devrimci çizgileriyle uyumlu içerikte propaganda ve ajitasyonla gençliğe gittiklerinde elleri boş dönmeyecek, gençlik bunun karşılığını verecektir.

Anın temel görevi, gençliği ve kadınları Leninist bayrak altında toplamaktır.

#Ethem Sarısülük davasında uyuyan savcının kış uykusuna daldığı bildiriliyor!

“Ciğerimiz Yetene Kadar”

Slikozis hastalığı maden işçileri arasında, 20-30 yıl çalışma sonunda ortaya çıkan ve yavaş ilerleyen bir hastalıktır. Fakat yoğun olarak silika tozuna (granit taş- kum tozu) maruz kalan kot taşlama işçileri de artık bu hastalığa yakalanabiliyor. Altı aylık bir sürede hızla ilerleyen hastalık çok kısa sürede insanları ölümlerle yüz yüze

birakıyor.

Kot kumlama; kotların beyazlatılması, eski bir görünüm verilmesi için kumun kuru hava kompresörleriyle kotların yüzüne tutularak aşındırılması işlemine verilen ad. Bu uygulama sırasında kullanılan toz; akciğerlere zarar veriyor, vücut savunmasını zayıflatıyor ve akciğerlerin

#Adalet yediği onca nandeden sonra huzur uykusuna daldı!

sertleşmesine neden oluyor. Zaman içerisinde solunumun bozulmasına yol açan hastalık ölümlerle sonuçlanabiliyor.

Kot taşlama işçileri tıpkı tekstil sektöründe çalışan diğer işçiler gibi uzun ve ağır çalışma koşulları altında çalışmak zorunda. Merdiven altı atölyelerde günde 12 saat çalışan işçiler, hiçbir güvenlik önleminin alınmadığı, bırakın havalandırmanın düzgün ya-

pılmasını pencerelerin dahi sıkı sıkıya kapatıldığı yerlerde sigortasız ve sendikası olarak çalışmaktalar. Oysaki çok sıkı güvenlik önlemlerinin alındığı, iyi bir havalandırmanın olduğu iş koşullarında işçilerin ya kapalı ortamlarda robot el gibi mekanizmaları kullanarak çalışması ya da astronot gibi giyinerek çalışması gerekmektedir. Yoksa işçilerin kullandığı sadece ağız maskeleriyle hasta olmalarının önüne geçmeye çalışmak yeterli bir önlem değildir. Fakat işçiler havalandırmanın olmadığı hatta kot taşlanmasında kullanılan değerli kum ziyan olmasın diye pencerelerin dahi sıkı sıkıya kapatıldığı ortamlarda çalışmaktadırlar.

Daha acısı ise kot taşlama işinden ötürü slikozis hastalığına yakalanan işçilerin sayısı tam olarak bilinmemektedir. Sadece Bingöl'de değil, Sinop, Tokat, Siirt, Erzurum, Yozgat, Zonguldak ve Çorum'da da kot taşlama sonucu akciğerleri iflas edip memleketlerine dönen çok sayıda işçi var. Ve ancak ciğerleri yetene kadar yaşayabilecekler!

Abdülrezzak Ekonomi - Politik Öğreniyor

Gerekli-Emek, Artı-Emek

Furkan başını yana yatırdı. Gözlerini kırıştırdı. “Abdül abi... biz şimdi niye köle oluyoruz, abi?” Abdülrezzak atölyede sık sık “çalışın modern köleler” deyip dururdu. Bu yemek molasında da aynısını yapmıştı.

Abdülrezzak güldü. “Mal sahibi olmadığımız için” dedi. “İyi de, abi, mal sahibi olmayan köle mi olmak zorunda! Köleler kırbaç kılıç zoruyla çalıştırılır, çalışma karşılığında hiçbir şey almazlar. Biz öyle değiliz ki!”

Bu arada Aydın içeri girmiş, sessizce dinliyordu. Güldü. “Evet biz ondan daha beter durumdayız!”

Abdül hızla döndü arkasına. “Vay, Aydın abi, hoş geldin. Kaynanan seviyor musun?” Hemen Aydın'ın etrafını çevirdi işçiler. Burada sevilir ve sohbetine değer verilir. “Evet, Furkan, biz bildiğin köleden daha beter durumdayız.”

“Nasıl olur, Aydın abi! Bizi vuran yok, döven yok. İster çalışsınız, ister çalışmayız, bize kalmış!”

“Çalışmadan nasıl yaşarsın?”

Abdül gülüyordu. “Ben demedim mi” havalardıydı. Aydın bıraktığı yerden devam etti.

“Ayrıca kölelerin çalışma karşılığında bir şey almadığına emin misin?”

Furkan iyice şaşaladı. İzlediği filmleri düşündü şöyle bir. Kırbaç ve kılıç zoruyla, silah zoruyla çalıştırılan, korkunç işkencelere maruz kalan köleleri getirdi gözünün önüne. Hiçbir şey almadan çalışmak zorunda olan insanlar değil miydi!

“Evet, Aydın abi, köleler zorla, işkenceyle çalıştırılır. Hiçbir şey de vermezler onlara.”

Aydın gülerken kafasını sallıyordu iki yana.

“Ah, Furkan, ah! Sen de haklısın tabii. İşin görünen şekli öyle ki, kölenin hiçbir şey almadan çalıştığına, işçinin de çalışmasının karşılığını tümünden aldığına inanır insan.”

Kısa bir sessizlik oldu. Her an meraklı bir soruyla bölünecek bir sessizlik. Bu arada Aydın da teklifsiz oturmuştu masaya. Önüne hemen bir tabak koydular. Bugünkü menü kuru fasulye pilav idi.

“Söyle bakalım, Furkan... patronlar işçileri neden uzun saatler çalıştırmak ister?”

“Niye olacak, daha çok mal üretelim diye.”

“Güzel... İşçi çalışmasının karşılığını tümünden almış olsaydı, patron ne diye uzun saatler çalışması için onu zorlasın? Hatı daha iyisi, niye çalıştırsın?”

Abdülrezzak dirseğiyle dürttü Furkan'ı.

“Ya, kardeş... Bizi uzun saatler çalıştırıyor, çünkü bizim ürettiklerimize o el koyuyor.”

“Ama biz sonuçta aylığımızı alıyoruz...”

“Elbette öyle...” diye girdi araya Aydın. “Şöyle düşün. Bu atölyede bir ayda üretilen malı hesapla. Sonra masrafları düşün, tüm masrafları. Aylıklar, kira, elektrik, iplik, kumaş vs vs. Kabaca söylüyorum, bu ikisi arasındaki fark, işte patronun el koyduğu kısımdır. Ama bak bu kabaca böyle. Gerçek hesap biraz daha karışık.”

Abdül aldı sözü: “Yani patronun cebine indirdiği kar aslında bizim ödenmemiş emeğimiz.”

Furkan itiraz etti: “Öyle olsa bile, patronun bize ödediği bir şey de var. Köleye hiçbir şey ödenmiyor ki! Bizim asıl ko-

numuz bu.”

Aydın güldü. “Peki bir köle nasıl hayatta kalır? Ne yer, içer? Nerde barınır, nasıl giyinir? Bunlar olmasa köle çalışabilir mi? Demek ki köle sahibi köleyi çalıştırabilmek için onu hayatta tutmak zorunda. Yedirmek içirmek, barınmasını sağlamak, giydirmek zorunda. Bütün bunları niye yapar?”

Mahmut dayı davudı sesiyle girdi araya. “Elbette mal mülk kazansın diye yapar. Bir adam bir yatırım yapıyorsa daha çoğunu kazanıyor demektir. Köleye bunları veriyorsa, köleden daha fazlasını alıyor demektir.”

“Aynen öyle, Mahmut dayı. İşin aslı şu. Tıpkı işçiler gibi, köleler de çalışması sonucunda mallar üretirler. Onların toplam ürettikleri, tükettiklerinden fazladır. Bu fazlalığa köle sahibi el koyar. Tıpkı bizde patronun el koyması gibi.”

Mahmut dayı kafasını salladı. “Doğru” dedi. “Orda döve döve, bizde seve seve!”

Masada bir kahkaha koptu. Aydın aldı sözü. “Çok doğru! Orda çıplak zorla, ki buna iktisat dışı zor derler. Burada ise iktisadi zorla, yani çalışmazsan aç kalırsın hesabı işte. İster köle, ister maraba, ister işçi... Hepsi de harcadıkları emeklerinin bir kısmıyla kendi geçimlerini sağlıyorlar. Marabada bu durum çok açıktır. Ağayla ürünü açıktan pay eder. Diyelim bir pay marabaya, iki pay ağaya. Ama kölelikte sanki köleye hiçbir pay verilmiyor gibidir, oysa gördük, barınma, giyinme ve beslenme ihtiyaçları karşılanıyor. İşçilerde ise tam tersine tüm emeğin karşılığı veriliyor gibi görünür. Oysa orda da yine aynı durum var. Çalışan kesimlerin emeklerinin bir kısmı kendi geçimlerine, bir kısmı onları çalıştıranların cebine gider. Yani bu emeklerin bir kısmı onların yaşamlarını sürdürmek için üretimde bulunur, buna gerekli-emek derler. Bir kısmı da patronu, köle sahibini, ağayı zengin edecek şeyler üretir, buna da artı-emek derler. İşin özü budur. Sihir işte buradadır. Tarih boyunca çalışan sınıfların emekleri daima iki kısımdan oluşmuştur. Bir kısmı kendi geçimine, bir kısmı asalak sınıfın cebine. Gerekli-emek ve artı-emek.”

Abdülrezzak Furkan'ın ensesine hafif bir şaplak attı. “Gördün mü? Demek ki neymiş... Köle de işçi de aynı şekilde sömürülüyormuş. Modern köle seni!”

“Aynı şekilde değil, Abdül... aynı şekilde değil. Köle, maraba veya işçinin daima artı-emegine el konur. Bu doğru. Ama el koyuş biçimi farklıdır hepsinde. İlk ikisinde çıplak zor vardır. İşçiler meselesinde ise durum farklı. Çalış ya da çalışma, öl ya da yaşa... tamamen özgürsün! İşçi tüm üretim araçlarından, dolayısıyla geçim araçlarından koparılmıştır. Yaşamak için çalışmak zorundadır. E, modern çağın kölesi, modern köle böyle oluyor işte.”

Sohbet koyulaşarak devam etti. Derken yemek molası sona erdi. Aydın “bu akşam derneğe gelin kardeşler. Soba üzerinde çay ve güzel sohbetler var” dedi gülerken. Sözleştiler. İşlerinin başına dönüyorlardı. Aydın belli etmeden bir kağıt tutuşturdu Abdül'ün eline. “Hoşçakalın” deyip çıktı.

Genç İşçiler: Geleceğimizi Pazarlık Konusu Etmeyeceğiz!

Kıdem tazminatının fona devredilmesi sermayenin ve devletin gündeminde. Fakat sermaye sınıfı her zaman olduğu gibi işçi sınıfından ve toplumdaki kıdem tazminatlarının kaldırılmasıyla ilgili gerçekleri gizlemek için medyayı kullanıyor. Buna sarı sendikalar da dahil olunca, işçi sınıfı kendi geleceğini (aslında tüm toplumun) etkileyen son derece önemli bir konuda habersiz kalıyor. Bu nedenle bizler Genç Emekçiler Birliği'ndeki işçiler olarak, bu konuda genç işçilerle bir araya geldik ve kıdem tazminatı hakkında tartışmalar yürüttük. Bu tartışmaların sonunda gördük ki, işçi sınıfı geleceğinin ne kadar tehlike altında olduğunu bildiğinde, haklarının nasıl budandığını öğrendiğinde neler yapabileceğini daha net görüyor. Mücadele etmekten korkmuyor, çocuklarının geleceğini güven altına almak için girmeyeceği kavga ve mücadele yok.

GEB'li işçilerin düzenlediği “İşçiler Buluşuyor Kıdem Tazminatını Tartışıyor” etkinliğinde de bu yalın gerçek ortaya çıktı. Toplantıya katılan bir işçi düşüncelerini şöyle dile getirdi; “Kıdem tazminatının fona devredilmesi meselesinin içeriğinin bu kadar olduğunu bilmiyordum. Taşeron işçiler yıllarca çalışsa da tazminat alamıyor, sürekli girdi çıktı yapıyorlar” dedi ve sorunlarını dile getirdi.

GEB'li bir arkadaşımız kıdem tazminatının fona devredilmesi ile ilgili burjuva medyanın gizlemeye çalıştığı gerçekleri açıkladığında ise işçilerin tepkisi görülmeye değerdi. Turizm sektöründe taşeron olarak çalışan bir işçi:

“Yani yıllarca çalışmamızın sonunda hiçbir şey elde edemeyeceğiz öyle mi?” dedi. Ve devam etti “benim için bu toplantı bizim neslimizin ve geleceğimizin ne kadar tehlike altında olduğunu anladığım an oldu. Ama insanlara basit ve sade biçiminde bu konuyu anlatmalıyız” dedi.

İşçiler çalışma yaşamındaki sorunlarını da dile getirdi ve uzun tartışmaların ardından oy birliği ile iş yerlerimizde, oturduğumuz mahallelerde kıdem tazminatının gasbına ilişkin aydınlatma çalışması yapılma kararı alındı. Bir başka genç işçi, 8 Aralık'ta Gazi Dayanışmasının düzenleyeceği “İşçiler Buluşuyor Sorunlarını Tartışıyor” forumuna toplu katılmayı ve orada daha geniş bir kitle ile bu konuyu tartışmaya davet etti. İşçiler buraya da katılma kararı aldılar. Bu konuda bir de İnternet sayfası açarak işçilere, gençlere bu konuda bilgiler ulaştırılabileceği ifade edildi.

Canlı ve güzel geçen toplantıda işçiler kıdem tazminatının fona devredilmesi karşısında mücadele etme kararlılığında olduklarını dile getirdiler. Öncelikle kendi birliğimizi oluşturmak gerektiği söylenerek toplantı sona erdirildi.

Peki Kıdem tazminatı Fona devredildiğin de neler olacak?

a) İlk önce işten atılmalar kolaylaşacak. Sermaye sınıfının önünde bu konuda gerçek anlamda hiç engel kalmamış olacak.

b) Kıdem tazminatını almak hayal olacak. Esnek çalışma şartlarında zaten uzun süreli çalışmak sıkıntı iken bu düzenlemeyle işçilere sürekli girdi çıktı yaparak bu haktan yararlanılmasının önüne geçilmiş olacak. Aynı zamanda düzenli çalışma olanağı olan olursa 15 yılın sonunda bu haktan yararlanabilecek. Bunun dışında ise haktan yararlanmanın iki seçeneği var. Biri ölmek diğeri de emekli olmak.

c) Bu düzenlemeyle emeklilik de hayal olmuş olacak. Tazminatın miktarı da azalacak. Çünkü sermaye sınıfı bir yılda 30 güne karşılık gelen tazminat hakkının gün sayısını 15'e düşürmek istiyor. Bu yarı yarıya bir azalma demek.

d) İşçilerin tepkisini azaltmak için kazanılmış haklara dokunulmayacak deniyor. Ama gerçekte işçi sınıfı ve gelecek neslin hiçbir güvencesi kalmamış olacak.

e) Maliyet azalacağına iş cinayetleri artacak, kazalar yaralanmalar artacak ve sermaye sınıfı bundan sorumlu olmayacak.

f) İşçi çıkarmak kolaylaşacağından, iş yerinde işçiler üzerindeki baskılar (mobbing de denir) artacak.

#EthemSarıgül'ü hatırlamakta güçlük çeken polis,
Ethem'i vurduğu sırada kendisine 37 taşın geldiğini
hatırlıyordu(!)

Gençlik Kongresinden

Rojava Devrimi'nin heyecanının yaşandığı bu tarihsel günlerde BDP Gençlik Meclisi kongresi gerçekleşti. Kongre'de verilen mesajlar en az kongrenin genel bir katılımı toplanması kadar önemliydi.

Kongre öncesi PKK'nın öncü kadrolarından Ali Çiçek'in mezarının da içinde bulunduğu Şehitlik ziyaret edildi. Burada saygı duruşu gerçekleştirilirken, saygı duruşunda "Çerxa Şoreşê" marşı okundu ve aslında böylece devrim sözü de yinelenmiş oldu.

Şehitlikten çıkan yüzlerce genç, kongrenin gerçekleştirileceği Seyrantepe Spor Salonu'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca sloganlarla Rojava Devrimi ve Öcalan selamlandı. Geride kalan gençlerin yetişmesi için kitlenin beklediği sırada çevik kuvvet, TOMA'lar ve zırhlı araçlarla yolu kesti. Gençlere "uyarı" yapan polis, dağılmadığı takdirde saldıracığını bildirdi. Polis saldırısının kongrenin yapılmasının önüne geçmemesi için gençler kongre salonuna arabalarla gitmeye karar verdi ve arabalara geçerek coşku ve umutla yola düştü.

Kongreye, Türkiye ve Kürdistan'dan (DÖB, HDK Gençliği ve birçok üniversiteden yurtsever gençler) katılan gençlerin yanı sıra, dünya genelinden gelen örgütler de katıldı. Bunlar arasında PYD gençliği, Bask Abertzale Solu Militan Gençliği, Arjantin Guevaracı Hareket, Norveç Kızıl Parti Gençliği, Ermeni Gençlik Federasyon, Lübnan İlerici Gençlik, Cumhuriyetçi Türk Partisi Gençlik Örgütü, Goran Partisi, YNK, PÇDK, Komelay Gençani Welatprazî Kürdistan ve Güney Kürdistan Bağımsız Gençlik Örgütleri de vardı.

Kongre salonu tıklım tıklımdı ve coşku doruktaydı. BDP Gençlik Meclisi üyelerinin yanı sıra Selahattin Demirtaş da konuşma yaptı. Konuşmasında gençlerin eğitimi olmasının önemini vurgulayan Demirtaş, barışın sağlanabilmesi için müzakere masasının yanı sıra sokakların ses getirmesi gerektiğini vurguladı. Daha sonra Demirtaş, Mazlum Doğan'ı da anımsatarak, 24 yaşında Amed Zindanı'nda tarih yazdığını söyledi.

Abdullah Öcalan'ın kongreye gönderdiği mesaj coşkuyla karşılandı. Öcalan mesajında mücadele-

nin bugünkü noktaya gelmesinde, mücadelenin gelişimi ve zaferi açısından gençliğin kendini eğitmesinin önemini büyük olduğunu vurguladı. Üzerinde yozlaştırma politikası izlenen gençliğin bu politikalara karşı durabilmek için kendini geliştirmesi, tartışması, düşünmesi ve sorgulaması gerektiği söylendi.

Mesajın okunmasının ardından yapılan konuşmalarda da "Örgütlü Gençlikle Özgür Geleceğe" şiarı yükseltildi. Zaferin gençliğin dinamikliği sayesinde geleceği belirtildi.

Diğer ülkelerden gelen konuşmacılara, Rojava Devrimi'ni ve kongreyi selamladı. Ayrıca FARC-EP' de kongreyi selamlamak ve desteklerini bildiren bir video gön-

derdi. Devrimci Öğrenci Birliği de katılımda bulunarak kongreyi selamladı.

Rojava halkının tarihin defterlerine "DEVİRİM" i yazdığı bu günlerde gerçekleşen kongre, amacına ulaşırca birçok "inanç devrimcisi"ni örgütlü mücadelenin içinde örgütleyici bir noktaya çekecek.

Amed'de Enternasyonal dayanışmanın çok iyi bir örneği gösterildi. Dünya da artan devrimci durumu göz önüne alacak olursak, devrimin motor gücü olan gençliğin uluslararası çaptaki dayanışması çok önemli bir noktada duruyor. Elbette ki Enternasyonal Dayanışma salt destek verme sözcüğü ile kısıtlı kalmamalı ve gençliğin ortak hedefine ortak politikalar ile gitmesini sağlayacak bir dayanışma olmalıdır.

Aşağıda okuyacağınız metin, DÖB'ün BDP Gençlik meclisinin düzenlemiş olduğu Gençlik Kurultayına sunulan metindir.

Merhaba, özgürlüğünü hiçbir şeye değişmeyen Mazlumların, Zekiye'nin, Sema'nın yoldaşları;

Merhaba hevalno;

Kürt halkının özgürlüğü bizim özgürlüğümüzdür. Bu yüzden bugün sizlerin arasında, Amed'de olmaktan büyük bir mutluluk duyuyoruz.

Emperyalist-kapitalist sistem halkların kurtuluşunu ve özgürlüğünü engellemeyi başaramayacaktır. Yüzyılımız devrimler ve ayaklanmalar yüzyıldır. Rojava halkı bunun en güzel örneğini göstermiştir. İlhak, inkar, asimilasyon ve yoğun baskıya rağmen özgürlüğünü kendi eline almıştır. Bu devrim parçalarına ayrılmış olan bütün Kürdistan halkına özgürlük umudu vermiştir. Yalnızca Kürt halkına değil Ortadoğu halklarına devrim yapma umudu ve cesareti kazandırmıştır.

Yoldaşlar, Rojava devrimi bize hala gerçek özgürlüklerin ancak bir devrimle geleceğini gösteriyor. Kürt burjuva Barzani'nin yolu değil, Rojava'nın yolu Kürt halkına özgürlüğün kapısını açacaktır. Bu nedenle, Rojava devrimiyle dayanışmak Devrimci Öğrenci Birliği için çok önemlidir.

Halkların özgürlüğü sorunu demokrasinin ve sosyalizmin olmazsa olmazlarındandır. Halkların özgürlüğünün ve kardeşliğinin tek garantisi olan sosyalizmi ancak birlikte yaratabiliriz. Gençliğin devrimci ve ilkeli birlikteliğini her yerde örme sorumluluğunu taşıyoruz. Faşizme ve kapitalizme karşı birlikte yürüttüğümüz bu mücadele mutlaka zafere ulaşacaktır.

Devrimci Öğrenci Birliği'ni kuran Deniz Gezmiş yoldaşlardan bugüne kadar Kürt halkının özgürlüğü için daima mücadele ettik. Deniz'in idam sehvasında haykırdığı 'YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ BİRLİKTE MÜCADELESİ' şiarını bayrağımıza yazdık. Türk burjuvalarıyla Kürt burjuvalarının işbirliği köleliği sağlıyorsa, Kürt ve Türk emekçi halkların, yoksullarının birlikteliği de özgürlüğü getirecektir.

**KÜRT HALKININ KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI
DEVİRİMLE GELECEKTİR.
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ.
YAŞASIN ROJAVA DEVRİMİ.
DÖB/ DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ**

"Çocuklar Öldürülmesin Şeker de Yiyebilirsiniz"

Umut Güneş

Nazım bu şiiri dünyayı kasıp kavuran 2. emperyalist paylaşım savaşı döneminde ABD'nin Hiroşima ve Nagazaki'ye attığı atom bombasından sonra yazmıştı. Ve dünyaya böyle seslenmişti. Bugün çocuklar o bombaların etkisiyle hala sakat doğabiliyor. Sadece çocuklar da değil doğa da öyle...

Bugün de bu katliam devam ediyor. Esasında ucuz iş gücü olarak çocuklar çalıştırılmaya başlandıktan bu yana milyonlarca çocuk ağır çalışma şartları altında sessiz sedasız bu dünyadan göçüp gitti. Çocuklar şeker yemek isterdi elbette ama yıllar önce baklava çalan bir çocuğa 10 yıl ceza verilince aklımıza Romalı senatör Cato'nun dediği şu sözler geliyor; "ufak hırsızlar zindanda... acılar içerisinde, ama resmi hırsızlar Altın ve ipeklilere bürünmüşler..." Ve bunların gerçek olduğunu görüyoruz.

Tıpkı 2.5 yıl önce 16 yaşında ölen Muhammet İsa Soysal'ın ailesine mahkemenin söylediği şu sözler gibi "Oğlunuz 65 yaşına kadar yaşardı, asgari ücretle çalışırdı" deyip, 47 bin lira tazminat belirlemesi gibi.

İşte tam da bu nedenle insanlar mağazalardan beğenip giydiği ayakkabılara ve elbiselere dikkat etmelidir. Üzerinde bilemediğimiz bir ulustan ve bilemediğimiz bir dilde acı haykırıyla yaşamdan göçüp gitmiş bir çocuğun kanı olabilir.

Bu yıl 55 Çocuk Öldü Haberiniz Var mı?

Çocuk işçiler konusunda Türkiye'nin hiç de iyi bir karnesi yok. Ve çarkırdıkları yasalarla çocuk işçiliğinin önündeki tüm engelleri kaldırıyor, yaygınlaşıp palazlanması için ellerinden geleni yapıyorlar. İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, 20 Kasım Dünya Çocuk Hakları Günü nedeniyle düzenlediği basın açıklamasında 2013'te 55 çocuk işçinin yaşamını yitirdiğini ifade etti.

Bu sayı her yıl giderek artıyor. Zira 2012 de bu sayı 38 idi. Eğitim sisteminde yapılan 4+4+4 değişikliği ile mesleki ve teknik okullara başlama, dolayısıyla mezun olma yaşı düşürüldü. Aynı sistemle genel liselerin ortadan kaldırılması ile de Anadolu liselerine giremeyen çocuklar zorla meslek liselerine yönlendiriliyor. AKP döneminde çıkan torba yasada meslek lisesi öğrencilerinin staj yaparlarken aldıkları ücreti, brüt değil, net asgari ücret üzerinden almaları sağlandı ve on personeli olan bir işletmenin stajer sınırı kaldırıldı.

Sonuçta bugünün Türkiye'sinde 6-17 yaş grubunda toplam 15 milyon 247 bin çocuk bulunuyor. Nüfusun yüzde 20,6'sını oluşturan bu çocuklarda çalışanların sayısı da yıldan yıla artıyor. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) 2012 yılı Ekim, Kasım ve Aralık aylarında uygulanan Çocuk İş gücü anketi sonuçlarına göre, çalışan çocuk sayısı 6-14 yaş grubunda 292 bin kişi, 15-17 yaş grubunda ise 601 bin kişi olarak hesaplandı. Bu da 2006'dan bu yana 3 bin kişilik artış anlamına geliyor. 6-17 yaş grubundaki çocukların yüzde 66,5'i kentsel, yüzde 33,5'i kırsal yerlerde yaşıyor. Çocukların yüzde 91,5'i bir okula devam ederken, yüzde 8,5'i okumuyor. Yaş grupları itibarıyla, 6-14 yaş grubundaki çocukların yüzde 97,2'si, 15-17 yaş grubundaki çocukların ise yüzde 74,7'si okula devam ediyor.

Avrupa Birliği (AB) Komisyonu'nun Genişlemeden Sorumlu Üyesi Stefan Füle, Türkiye'nin çocuk işçi çalıştırmayla mücadelede başarılı olduğunu belirtiyor, 'Türkiye 2014 itibarıyla çocuk işçi çalıştırmayı bitirmeyi taahhüt ettiğini ve Uluslararası Çalışma Örgütü'nün (ILO) Türkiye'yi 2006'da çocuk işçilikle mücadelede başarı sağlayan üç ülkeden biri seçmesine neden olduğunu' söylüyor...

Oysa 2013 de 893 bin çocuğun çalışıyor olması -ki, kayıt dışı olanlarla bu sayının çok daha fazla olduğu bir gerçek- ve 55 çocuğun katledilmiş olması, ödülün çocuk işçiliği önlemek için değil ama Türkiye'nin çocuk işçi cenneti haline getirilmesine verildiği anlaşılıyor. Ama herkes duysun çocuk işçiler şöyle sesleniyor: "Yaşamı üreten bu küçük ve nasırlı ellerimizden yükseliyor mücadelemiz..."

"Şüphe Duyulan Herkes Suçludur!"

Yukarıda okuduğunuz bugünün Türkiye'sinde faşizmle hesaplaşmanın adıdır. Faşizmle öyle hesaplaşıyorlar ki, faşizme karşı olan herkes tutuklanıp cezalar alırken, faşistlerin kendisi el üstünde tutuluyor. İşte size yeni bir uygulama, YÖK'ün yaptığı yeni düzenleme.

Yüksek Öğretim Kurulu'nun (YÖK) kuruluşunun 32. yılında birçok yerde eylemlerle karşılandıktan sonra, YÖK disiplin yönetmeliğini değiştirdi; bakın neler vaat ediyor?

Sözlük karşılığı "ceza ve yasak" olan YÖK, bu sefer de yeni yasaklar getirdi. Değişen disiplin yönetmeliğine göre okul yönetiminden izin almadan afiş yapıştırmak ve bildiri dağıtmak yasak. 2012 yılında yapılan değişikliklerle, bunlar yasak listesinden çıkarılmıştı; okullarda ifade özgürlüğünü nasıl genişlettiklerine ve 12 Eylülle "hesaplaştıklarının" bir göstergesi saymışlardı. Yasak listesine tekrar girmeleri uzun sürmedi.

Yeni olan ise, artık okul yönetimi tarafından soruşturma açılan öğrencinin, soruşturma başladığı andan itibaren kampüse girişinin yasakla-

nabileceği olması. Bugüne kadar birçok öğrenci soruşturmalarla yüz yüze geldi; türlü bahanelerle cezalar aldı. Ancak anlaşılın bu da YÖK'e yetmedi; artık öğrencilerin savunmasını dahi ihtiyaç duymadan, soruşturmanın bitmesini beklemeden öğrencilere fiili yasak başlatılabilecek.

Okullara polislerin girişi, YÖK'ün yeni disiplin yönetmeliği, öğrenci evi baskıları vb. faşizmin üniversitelerde baskıyı arttırmak için elindeki bütün yöntemleri kullandığını gösteriyor. Üniversiteler bu baskıya karşı koyuyor, birçok engeli fiili olarak aşılıyor; ancak görünen o ki, baskılar daha da artacak. Faşizm yerinde durduğu sürece, hiç kimse rahat nefes alamayacak.

SONUN BAŞLANGICI MI BAŞLANGICIN SONU MU?

Ali Varol Günal

"Devletin tepesinde keman çalındığı zaman aşağıdakilerin oynamaya koyulmalarını nasıl bekleyebilirsiniz?" Marx'ın yüz elli yıl öncesinde zamanın Fransa'sı için yaptığı bu belirlemenin bugünün Türkiye'sinde böylesine karşılık bulmasında şaşılacak bir şey olmasa gerek; zira toplumlar tarihi bilimsel yasalara uygun akışını sürdürüyor.

Son zamanlarda dersaneler dolayısıyla bir kez daha gündeme gelen AKP ile Fethullah Gülen Cemaati arasındaki çelişkiler, bizi bir kez daha devletin tepesinde çalan "keman" üzerine düşünmeye itti. Her ne kadar keman, en güzel ses veren enstrümanlardan biri olsa ve şu anda ortalığı kaplayan sesler daha çok bir kakofoni oluştursa da, yine de söz tam yerine oturuyor.

Bazıları dersaneler meselesiyle başlayan kavganın bir "kayıpçı dövüşü" olduğunu düşünseler veya gündemi değiştirmek amacıyla ortaya sürülmüş olduğunu varsaysalar bile, durum hiç de öyle sanıldığı gibi basite alınıp türden değil. Basite alınır türden olmadığını anlamak için tarafların açıklamalarına bakmak yeterli olacaktır. Fetullahçı cenahın gazetesi Zaman'ın önemli yazarlarından Hüseyin Gülerce'ye göre, "Bu otobüs eğer böyle giderse uçurumdan yuvarlanacaktır". Yani eğer AKP hükümeti, ele geçirdiği devlet aygıtını başka teknelci güçlerle paylaşmazsa kavga büyüyecek ve doruktaki çatlak büyüyecek ve yeni egemenler henüz egemenliklerini ilan edemeden sistem çöküşe geçecektir. Bu çöküşün elbette tek nedeni, bu çatışma olmayacak, toplumsal yapıda birikmiş olan bir çok çelişki ve çatışma bu sonu hazırlayabileceklerdir. AKP cenahının "Devletle seçimle gelen güçler yönetir. Devlette paralel yapılar olmaz. Olursa tıpkı vesayet sistemi gibi dışarı atılır" şeklinde düşündüğü basına yazıyor. Bu sözlerin spekülasyon olmadığı, cemaatin "firavun" olarak nitelediği Başbakan'a ait olduğu söylenen şu sözlerden de anlaşılıyor: "Polis kadrosunun yarısını verdik. KPSS'de istedikleri gibi oynama yapıyorlar. Üniversiteye giriş sınavıyla oynuyorlar. Tayin, terfi ve atamalarında liyakat, kadem aramıyoruz. Sınavsız adam aldık, cemaate daha ne verecektik" Bütün bu karşılıklı açıklamalardan anlaşılıyor ki, AKP hükümet/devletiyle Fetullah cemaati arasında bir süredir gerilen ipler kopma noktasına gelmiştir. İplerin gerildiği ise ilk önce MİT başkanı Hakan Fidan hakkında soruşturma açılması ve Başbakanın "Hakan Beyi yedirmeyiz; açacaksanız benim hakkımda soruşturma açın" demesiyle açığa çıkmıştı. Sonraki gelişmeler de cemaatle hükümetin arasının açıldığını göstermişti. Bunun böyle olduğu ortadaydı ya, nedeni ya da nedenleri arasında bir kafa karışıklığı vardı. En son hükümetin cemaatin ekonomik temellerinden biri olan dersanelere de yönelmesiyle durum açıklığa kavuşmuş oldu. Eski egemenler yenilmişti; ama yeni egemenler arasında devleti ele geçirme mücadelesi başlamıştı. Yani Marx'ın deyimiyle "keman" çalmaya ve herkes oynamaya başlamıştı. Tabii oynayanlar arasında eski egemenlerin siyasi temsilcileri de olacaktı. Onlar, değme Makyavelistlere taş çıkartırcasına sahneye fırladılar ve hükümetle cemaat arasında süren kavgada cemaatin yanında konumlanarak eski egemenliklerini elde etme telaşına düştüler. Elbette cemaat de bunun farkına varabilecek denli akıllı sahibi olmayıdı!

Onlar da Makyavelistlikte bu siyasi aktörlerden geri kalmayacaklarını gösterircesine, iktidar mücadelesini kaybetmiş bu kesimlere göz kırpmayı ihmal etmediler. Biz böylece, burjuva siyasetinin aslında ne olduğunu bir kez daha görmüş olduk. Çıkarlar söz konusu olduğunda, herkesin "düşmanımın düşmanı dostumdur" ilkesizliğine yelken açacağımı şu anda yaşananlardan daha iyi hiçbir şey gösteremezdi.

Ekonomik ve siyasal krizin yoğunlaştığı bir dünyada ve ülkede, "doruk bunalımı"nın keskinleşmesinden daha doğal ne olabilir? Bazıları gelişmeleri şaşkınlıkla izliyorlar. Devrimci bir dönemde "Yönetenlerin eski tarzda yönetemeyecekleri"ni bildikleri halde, yaşanan gelişmelere şaşkınlıkla bakmalarını nasıl açıklamalı? "Devrimin güncel olduğu"nu söyledikleri halde buna inanmamalarına mı, yoksa devrimci olduklarını iddia ettikleri halde olmamalarına mı?

Olaylara devrimci ve Marksist açıdan bakmayı bilen herkes, bugün Türkiye'de devletin tepesinde çalan "keman"ın, bütün taşları yerinden oynattığını, başlangıcın sonu olduğu kadar bir sonun başlangıcı olduğunu da görebilirler.

"Öfkeliyiz! Grevdeyiz!"

İstanbul Üniversitesi'ne bağlı hastanelerde çalışan sağlık emekçileri, insanca yaşanacak temel ücret, ek ödemelerin maaşlara ve emekliliğe yansıtılması talepleriyle 27 Kasım Çarşamba günü iş bıraktı. Çapa Tıp Fakültesi, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi ve Haseki Kardiyoloji'de toplanan sağlık emekçileri, Esnaf Hastanesi Klinikleri önüne yürüdü.

Sağlık emekçileri, yürüyüş sırasında "Öfkeliyiz, Emegimizin Karşılığını İstiyoruz, Öfkeliyiz, Grevdeyiz", "Güvenceli İş, Performans Sistemi Kaldırılmalı, Tedavide Katkı Ve Katılım Payları Kaldırılmalı", "Sağlıkçılar Yürüyor Yönetim Uyuyor" sloganları attı. Vezneciler'de bulunan klinikler önüne gelen sağlık emekçileri adına SES Aksaray Şube Başkanı Ersoy Adıgüzel basın açıklaması yaparak, ek ödemelerin maaşlara ve emekliliğe yansıtılması ve insanca yaşanacak temel ücret için mücadele ettiklerini ifade etti.

Emeklerinin karşılığını alamadıklarını, performans ile birlikte yoğun çalıştıklarını, meslek hastalıklarıyla yakalandıklarını ifade eden Adıgüzel, hastanelerin ticarethane gibi yönetile-

meyeceğini kaydetti ve "Eleman eksikliği, malzeme eksikliği, fiziki yetersizlik nedeniyle hastanenin para kazanamamasının sorumlusu sağlık emekçileri değildir. Bu nedenle yıllardır olduğu gibi bugün de canla başla, özveriyle çalışan sağlık emekçilerinin emeğinin karşılığının verilmesi en öncelikli talebimizdir" diyerek üniversite yönetimine seslendi.

Açıklamanın ardından bir heyet İ.Ü. Genel Sekreteri Dr. Yusuf Akça ile görüşti. Görüşmenin ardından basına açıklama yapan SES Aksaray Şube Başkanı Ersoy Adıgüzel, yaptıkları görüşmenin olumlu geçtiğini, ancak teknik konuları Rektör Yardımcısı ve Üniversite Hastaneleri Yönetim Kurulu Başkanı Prof. Dr. Kamil Adalet ile görüşeceklerini ifade etti. Adıgüzel, taleplerinin kabul edilmemesi durumunda iş bırakma eylemlerini sürdüreceğini belirtti.

Sağlık Hizmetinin "Oyuncusu" Olmak İstemiyoruz

Bozyaka Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde sağlık emekçileri, yaşanan sorunlara dikkat çekmek ve yöneticileri uyararak için 28 Kasım'da greve başladı. SES'in Bozyaka Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde yaptığı basın açıklamasına SES Genel Başkanı Dr. Çetin ERDOLU ve TTB Merkez Konsey Üyesi Dr. Faruk SÜRENKÖK katılarak birer konuşma yaptı. Konuşmalarında haklı ve meşru olan bu eylemi desteklediklerini ve taleplerin takipçisi olacaklarını, mücadeleyi sürdüreceğini vurguladılar. Basın açıklamasını SES İzmir Şube Başkanı Dr. Veli ATANUR okudu.

29 Kasım günü de grevde olacaklarını belirten Atanur, "Sağlık çalışanlarının ölüme davetiye çıkararak koşullarda

çalışmasına son verin. İzmir Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde çalışma yaşamına ilişkin sorunlar artmaya devam ederken, yaşanan sorunlar nedeniyle başta ameliyathane çalışanları olmak üzere tüm hastane çalışanları mutsuz, kaygı ve tükenmişlik sendromu yaşamaktadır" dedi. Sorunların çözülmesi için yöneticiler ve genel sekreterlikle görüşülmesine rağmen, çözüme dair bir arpa boyu mesafe alınmadığını, çözüm olarak çalışanlardan performans sistemi ile işletmenin gelirlerini artırmak için daha fazla işlem yapılmasını, giderlerin azaltılması için ise az personel ile daha çok niteliksiz iş yapmamızı istendiğini belirten Atanur, "Bize üretimden gelen gücümüzü kullanmak dışında bir seçenek bırakmadınız. Hastanemizde biz sağlık emekçilerinin yaşadığı birikmiş devasa sorunlara çözüm için irademizi kullanıyoruz ve başta ameliyathane olmak üzere hizmet üretmiyoruz. Bizler piyasaya düşürülmüş bir sağlık hizmetinin 'oyuncusu' değil, topluma adanmış mesleğin onurlu üyeleri olarak görevimizi yapmak istiyoruz. Bunu sağlayana kadar mücadelemize devam edeceğimizi mevcut yönetici ve genel sekretere de,

"Ölmek Var Tazminatı Vermek Yok!"

27 Kasım günü DİSK'in çağrısıyla binlerce işçi İzmir'de bir araya geldi. Saat 16.00'da Basmane Fuar Kapısı önünde toplanmaya başlayan işçiler Çankaya Caddesi üzerinden Konak'taki Sümerbank önüne dek yürüyüş gerçekleştirdiler. DİSK'e bağlı binlerce işçi sendika önlükleri ve bayraklarıyla coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Kitlenen önünde DİSK Genel Merkez yöneticileri sendika şube başkanları vardı. İşçiler yürüyüş boyunca meşale yakarak dikkatleri üzerlerine çektiler. Kimi işçiler ise yürüyüş boyunca etrafta işçileri izleyen İzmirlilere bildiri dağıttı yaptılar.

Sümerbank önünde kurulan kürsüye DİSK Genel Başkanı Kani Beko çıktı. Beko; "Kıdem tazminatı bizim kırmızı çizgimizdir. Tazminatlarımız fona devredilirse genel grev sebebidir.

Bu leş kargalarına izin veremeyeceğiz. Şayet buna yeltenirseniz Ankara'yı başınızda ederez. İstihdam bürolarında sizleri

adeta kölecilik düzeninde olduğu gibi satmak istiyorlar. İzin verecek misiniz işçi arkadaşlar? Söz veriyorum buradan, İzmir'den sesleniyoruz, yasa Meclise gelirse sizlerle birlikte korkmadan, yılmadan direnişe geçeceğiz. Genel greve gideceğiz. Buradan Türkiye yönetimine sesleniyoruz; gelin genel grevi birlikte yapalım." dedi.

İşçiler eylem boyunca sık sık "Genel Grev Genel Direniş", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Ölmek Var Dönmek Yok Tazminatı Vermek Yok", "AKP Halka Hesap Verecek" sloganlarını haykırdılar. Eyleme çeşitli siyasi partiler, dergi çevreleri ve Mücadele Birliği okurları da destek verdi, eylem boyunca gazetemizin satışı yapıldı.

Mücadele Birliği / İzmir

gelecek yönetici ve genel sekreterlere de bir kez daha ilan ediyoruz." dedi.

Basın açıklaması hastane koridorlarında sloganlarla dolaşarak devam etti. Sağlık emekçileri sık sık "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam!", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak!", "Sağlıkta Şiddet İstemiyoruz" sloganları attı...

Mücadele Birliği / İzmir

TÜMTİS Toplu İş Sözleşmesi Görüşmelerine Başladı

Tümtis 2 yıldır örgütlenme çalışması sürdürdüğü DHL'de Toplu İş Sözleşmesi (TİS) yetkisini kazandı. Tümtis'in DHL işyerinde TİS yapmaya yetkili sendika olduğuna dair, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na gönderilen yetki belgesini aldı.

DHL'nin sendika yöneticileriyle masaya oturması ve işten atılan işçileri geri alması bekleniyor. 6 Kasım 2013 tarihinden itibaren görüşmelere başlandı. Bu tarihten itibaren çok çetin geçmesi beklenen TİS görüşmelerinde, işten at-

lan işçilerin tekrar işe dönmeleri en önemli madde olarak öngörülüyor. TÜMTİS yöneticileri işten atılan işçilerin tekrar işe dönmeleri için bütün fedakarlıklarını yapacağını söylüyor. TÜMTİS şu anda iki iş yerinde toplu iş sözleşmesi için patronla masaya oturmuş durumda.

Tümtis DHL'den sonra UPS ile de ikinci dönem TİS görüşmelerine başladı. Bu iki işyerinde de, kıran kırana bir görüşme olacağına düşünülüyor.

Mücadele Birliği/İstanbul

Bu Çadır Hepimizin!

Hacettepe Üniversitesi'nde "yasadışı eyleme katıldıkları" iddiasıyla işten atılan 51 Dev Sağlık -İş Sendikası üyesi işçi, direniş çadırı kurdu. Çadıra özel güvenlikler müdahale etti. Çadırlarını yeniden kuran işçiler eylemlerine devam etti.

Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde çalışan Devrimci Sağlık-İş üyesi taşeron işçiler insanca yaşayacak ücret, angarya çalıştırmanın ve taşeron sisteminin son bulması talepleriyle 6 Kasım'da, üniversitenin taşeron ihalesi öncesinde, uyarı amaçlı iş bırakma eylemi yaptı.

Sendikali 40 işçi, taşeron firma tarafından 11 Kasım günü işten çıkarıldı. Taşeron firma işçileri de atılan arkadaşlarının yeniden işe alınması ve özlük haklarının iyileştirilmesi için eyleme geçme kararı aldı. Hacettepe

Üniversitesi rektörlüğü ise yaptığı açıklamada işten çıkarmaların kendileriyle ilgili olmadığını söyledi.

İlk eylemlerini 13 Kasım tarihinde hastane önünde gerçekleştiren işçiler girişimlerinden sonuç alamayınca birkaç gün sonra sabah saatlerinde Hacettepe Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde direniş çadırı kurmaya karar verdi. Rektörlük Mali Danışmanı Muhammet Özgehan çadır kuran işçilerin yanına gelerek, "Taşeron sorununu biz çıkarmadık. Bu şirket bir aya kadar değişir. Birlikte çözelim

bu sorunu ama bu çadırda olmaz. Direniş çadırı falan, olmuyor böyle" dedi. İşçiler ise sonuç alınca kadar eylemlerine devam edeceklerini söylediler. Ancak bu eylemler sırasında işten 11 kişi daha çıkarılınca toplam 51 işçi işsiz kaldı.

Aynı gün akşam saatlerinde de üniversitenin özel güvenlik görevlileri, işçilerin çadırına müdahale etti. İşçiler kolkola girerek özel güvenlik elemanlarına, "Sizi kullanıyorlar, bu onaya gelmeyin. Taşeronla taşeronu birbirine kurduruyorlar. Cesaretleri varsa emri verinler kendileri gelsinler. Bu çadır bizim için değil, hepimiz için kuruluyor" diye tepki gösterdi. Müdahale sırasında bir kadın işçi saçlarından tutularak yerlerde sürüklenirken, bir işçinin de kolu çıktı.

Saldırının sosyal medyada duyulması üzerine eylem alanına gelen kalabalık sloganlar atarak işçilere destek verdi. Eylem sabah saatlerine kadar çekilen halaylar ve atılan sloganlarla devam etti.

Sağlığa Zararlı Çalışma!

İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, halk sağlığı uzmanı, sosyolog, yazar Annie-Thébaud Mony'nin de katılımıyla "Çalışmak Sağlığa Zararlıdır" başlığıyla Makine Mühendisleri Odası'nda forum düzenledi.

Forum ismini Annie-Thébaud Mony'nin kitabından alıyor. Fransa'da nükleer sanayide taşeronlaştırma, işçi sağlığı ve iş güvenliği konularında yürütülen çalışmalardan örneklerin ele alındığı foruma ilgi büyük oldu.

Mony, başta mesleki kanserler olmak üzere işyeri kaynaklı hastalıkları, iş yasaları, alt işveren ilişkileri, sosyal eşitsizlikler ve halk sağlığı hizmetleri gibi geniş bir çerçevede bireysel ve kolektif araştırmalar yapıyor.

Annie Thébaud-Mony, farklı sektörlerden örnekler vererek iş kazası diyerek tesadüfi gibi gösterilen, gerçekte ise iş organizasyonunun sermaye yanlı tabiatından kaynaklanan ölümleri ve hastalıkların önlenmesi için kamusal alanda ciddi önlemler ve ceza yasalarının uygulanması gerektiğine işaret eden Mony "Sanayi Suçlarına Karşı ve Başkasının Yaşamını Tehlikeye Atmaya Karşı Elimizdeki İmkânlar" başlığı altında deneyimlerini aktardı.

"Halk sağlığı bir önlem alanıdır ölümleri

ve hastalıkları azaltmak, hastalık ve ölüm karşısındaki eşitsizlikleri azaltmak üzerine çalışılan bir alan. Yaklaşık 40 yıldır meslek hastalıkları ve iş kazaları konusunda çalışmalarımı yürütüyorum. Meslek hastalıkları, iş kazaları ve ölümlerin iş organizasyonu ile bağlantısını ortaya koymaya çalışıyorum. 1980'lerden sonra taşeron çalışma, emeğin dışsallaştırılması ve parçalara bölünmesi sürecinde işin organizasyonunun işçi sağlığı iş güvenliğini daha fazla tehdit eder hale geldiğini çalışmalarım sırasında fark ettim ve bu yöndeki çalışmalarımı yoğunlaştırdım. Fransa'da nükleer sanayide taşeron işçiler çalıştırılmaya başlandı. Onbinlerce taşeron işçi Fransa'da nükleer santrallerin bakım-onarım işlerinde çalıştırılıyor.

Çalışma yaşamında iş kazası diyerek tesadüfleştirilen, oysaki iş organizasyonunun sermaye yanlı tabiatından kaynaklanan ölümleri ve hastalıkları neden Ceza Kanunu'nun sağladığı imkânlarla yargılamıyoruz? 'Tehlikedeki kişiye yardım etme', 'onura saldırı', 'başkasını bilerek tehlikeye atma', 'taksirle insan öldürme, yaralama'... Bunlar suç. Kişinin

beden bütünlüğüne saldırı, kamu düzenine saldırı değil midir?"

Özellikle Fransa'da Amisol fabrikasının kapanmasına karşı kadın işçilerin başlattığı işgal eylemi sürecinde asbestin zararları ve ölümlere yol açtığı fark edildiğini ve bilim insanlarının bu fabrikanın bir an önce kapatılması gerektiğini bildirmeleri üzerine bu fabrikada yapılan bilimsel çalışmalara değinen Mony bu süreçte Fransa'da ve dünyada işçi ölümlerine yol açan asbestin yasaklanmasına ilişkin bilim insanlarının çalışmaları ve dünya işçi sınıfının eylemlerinden örneklerle anlattı.

Forum Annie-Thébaud Mony'e işçi sağlığı ve iş güvenliği yasaları, uygulamalar, bilimcilerin çalışmaları ve işçi sınıfının eylemliliği üzerine soruların yöneltildiği ve karşılaştırmaların yapıldığı katılımlarla sona erdi.

TAKSİM AYAKLANMASINDAKİ DOKTORLARA SORUŞTURMA

Taksim Ayaklanmasında revirde gönüllü çalışan doktorlara yönelik başlatılan soruşturma kapsamında İstanbul'da görev yapan üç doktora soruşturma evrakı gönderildi. Sağlık Bakanlığı, revir kurulması ve mesai saatinde görev alanını terk etmeleri gerekçesiyle soruşturmanın devam ettiği ve sonucunda dava açılacağını belirtti.

İstanbul Tabip Odası yönetim kurulu üyesi olan 3 doktor, 7 gün içerisinde Sağlık Bakanlığı'na yazılı savunma verecek. Hakkında soruşturma açılan Siyami Ersek Hastanesi'nde görevli doktor

Ali Özyurt, Gezi'ye mesai saatleri içerisinde gitmediğini belirterek "Tabipler Odası Yönetim Kurulu üyesiyim ve basın açıklamalarına katıldım. Yaptığımız her şey mesleğimizin, vicdanımızın gereği" dedi.

İstanbul Tabip Odası Başkanı Taner Gören de şunları söyledi. "Gezi'de tarafımızdan yapılan bir organizasyon söz konusu değildir. Gönüllü doktorlar, devlet mekanizması içinde gereken sağlık hizmeti götürülmediği için halka yardımcı olma gereği duyduk. Odaya ve arkadaşlarımıza karşı başlatılan bu soruşturma öküç altında buzağı aramaktır" dedi.

GASBA KARŞI TÜRK-İŞ ÖNÜNDE

Kıdem Tazminatı Gasbına Karşı Dayanışma Forumu Türk-İş Bölge Temsilciliği önünde eylem yaptı, işçi konfederasyonlarını kıdem tazminat hakkının gasbına karşı görev çağırıldı.

Devletten Öğretmenlere "Öğretmenler Günü" Saldırısı

KESK'e bağlı Eğitim-Sen'li birçok ilden binlerce emekçi, 23 Kasım günü sabah saatlerinden itibaren Milli Eğitim Bakanlığı'nın önünde yapacakları basın açıklaması için Ankara'da Tandoğan Meydanı'nda toplanmaya başladılar.

"Gericiliğe Karşı Meslek Onurumuza ve Haklarımıza Sahip Çıkıyoruz" diyen emekçiler GMK Bulvarı'nı trafiğe kapatarak Güvenpark'a doğru yürüyüşe geçtiler. Ancak Kızılay Meydanı'na gelindiğinde polis barikatıyla karşılaştılar.

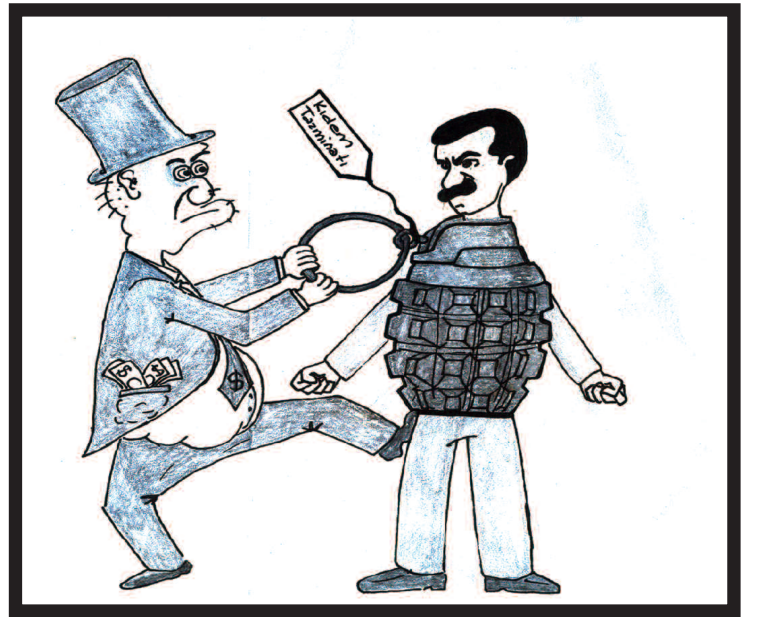
"Biz burada demokratik hakkımızı kullanarak basın açıklaması yapmak istiyoruz ama burada Ethem'i katledenler şimdi bizim önümüze barikat kuruyorlar" diyen Eğitim-Sen sözcüsü sonuna kadar bekleyeceklerini dile getirdi.

Yaklaşık iki saat boyunca "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" sloganlarıyla ve halaylarla, polislin dağılın uyarlarına rağmen Eğitim-Senliler bekleyişlerini sürdürdü. Saat

13.30'da polis emekçilere TOMA'larla saldırıya başladı. GMK üzerinde zaman zaman dağılan emekçiler Güvenpark'ta toplanmakta ısrar edince polis bir süre çekilmek zorunda kaldı.

Bulvar'da tekrar bir araya gelen Eğitim-Sen'liler "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganlarıyla eyleme devam ettiler. Polis bunun ardından tekrar saldırıya geçti. GMK boyunca akrep ve TOMA'larla saldırı devam ederken, birçok emekçi de yaralandı. Polis Demirtepe'ye kadar saldırıya devam edince Eğitim-Sen'liler Tandoğan Meydanı'na geri çekildiler.

"Öğretmenler Günü" öncesi öğretmenlere yapılan bu saldırı her kesimin tepkisini çekti

YARDIMCI HEMŞİRE TARTIŞMASI ÜZERİNE

Son yıllarda arka arkaya açılan sağlık meslek liseleri, işsizlik baskısıyla gençlerin "hazır meslek" olarak gördükleri hemşireliğe yönelmelerine neden oldu. Özel okullar da altı, yedi bin liraya öğrenci almaya başladıkça gelecekteki garantili yaşama yatırım yaptıklarını düşünen aileler sıkıntıya katlanarak çocuklarını buralara yönlendirmeye başladı.

Hemşirelik mesleği alanında mücadele edenler, mesleğin üniversite düzeyinde eğitim alması konusunda da mücadele veriyorlar. Hatta Türk Hemşireler Derneği yıllarca bu konuda o kadar sert bir duruş sergiledi ki tepkisinin yönü anlaşılmadı ve sağlık meslek lisesi mezunlarının antipatisini topladı.

Hemşirelikte durum şu; on binlerce hemşire işsiz, on binlercesi aşgari ücretle güvencesiz, çok zor koşullarda çalışıyor. Doğru düzğün bir iş bulmuş olsalardı mesleki zorunlulukların, iş tanımlarının çok dışında işler yapmak zorunda bırakılıyorlar.

Kamuda meslekler arası çatışmalar ve iş yükü o derece artmış durumda ki çalışma koşulları çalışanları başka alanlara yönlendiriyor. İş karmaşası doktorun işini hemşireye, hemşirenin işini temizlik personeline ya da hasta refakatçisine yüklemesine yol açıyor. Bu durum hasta bakımında yetersizliklere ve malpraktislere (önlenebilir tıbbi hata) neden oluyor. Yasalar karşısında hemşire suçlu ve yalnız. Yöneticilerse sadece işin hızıyla ilgilileniyorlar. Daha çok hasta, daha fazla işlem, ameliyat vb. İşin nasıl yürüdüğü, kimlerin tükendiği onların sorunu değil. Hatta meslekler arası, meslek içi rekabet yaratarak hızı arttırmanın peşindeler. Oysa hız sağlığa hatayı defalarca katlıyor. Sağlığa hata ise insan hayatının zarar görmesi ya da kaybedilmesi.

Çoğu zaman kaybedilen hem hasta hem de sağlıktır. Bütün bu baskı altında hemşirelik tükenmeyi en hızlı yaşayan meslekler sıralamasında ilk sıralarda yer alıyor. Acı çeken hasta ve yakınlarının içinde yaşamak bir yana hızla dönen çarkın yarattığı mesleki doyulma yetersizlik öfkeyi arttırıyor.

Yardımcı hemşirelik kavramı yeni değil. Esnek çalışmanın bir biçimi olan uzaklaştırma stratejilerinin bir parçası. Çekirdek işçi denilen daha elit bir kesimin etrafında örülmüş taşeron ve güvencesiz çalışanlar... Bunca sağlık meslek liseleri açılırken ruhsatlarını kendileri vermeme gibi Sağlık Bakanlığı, bundan sonraki yıllarda olacak mezunlara ihtiyacının olmadığını onları yardımcı hemşire olarak mezun edeceklerini söyledi.

Tüm kapitalist ülkelerde olduğu gibi, sağlığın ticari bir sektör olduğu ülkemizde bu durum bakım kalitesinin daha da düşmesine ve tıbbi hataların artmasına neden olacaktır. Hemşirelik mesleği hastanın bir bütün olarak

algılanmasını gerektirir. Hemşirelik, bakım uzmanlığıdır. Halk deyimiyle söylersek "ameliyatı doktor yapar, hemşire hastayı ayağa kaldırır." İş böylesine parçalara bölmek bakımdaki bütünlüğü zedeleyecektir. Bakımı vermesi gereken asıl uzman olan kişi yönetici, bu konuda yetersiz olansa hastanın sorumluluğunu alacak olan kişi olacak. Hastanın sorumluluğunu uzmanlar almalıdır.

Ucuz ve güvencesiz iş gücü olarak görülen sağlık meslek liseleri orada okuyanlar için de büyük eziyet. 14-18 yaş arasındaki çocuklar, erişkin insanların görmeye dayanamayacağı, insan hayatının en zorlu anlarını yaşamaya mecbur bırakılıyorlar. Bu durumda bu çocuğa iki seçenek kalıyor; ya insana yabancılaşacak onu bir makine gibi görececek ki çoğunlukla böyle oluyor- ya da bunalmaların içinde yaşayıp gidecek. Üstelik insan hayatının sorumluluğu daha bu yaşlarda stajlarda bu çocukların ellerine ediliyor. Hastanelerde yetersiz hemşire sayısının tamamlayıcıları olarak görülüyor, sorumlulukları ve yetkileri olmayan işleri yapmak zorunda kalıyorlar. Bu durum, hem hastanın hem de bu çocukların zarar görmelerine neden oluyor.

Ne yapmalı sorusuna gelince; Hemşirelikte yüksek okul dışında eğitim veren yeni bir kurum açılmamalı, açılan kurumlar mezunlarını verdikten sonra diskalifiye edilmelidir. Bu okullardan bu süre içinde mezun olanlara yüksek okullara direkt geçiş hakkı tanınmalıdır.

Kamu hastaneler birliği ile hastanelerde hemşireliğin idari temsilcisi dahi fiilen kalmamıştır. Tüm hastanelerde hemşire olmaktan başka şart aranmaksızın herkesin katılabileceği, doğrudan demokrasinin uygulandığı hemşirelik komisyonları kurulmalı, hastanedeki hemşirelikle ilgili kararları bu komisyon ele almalı ve idare karşısında yaptırım uygulamalıdır.

Üniversitelere sıkışmış kalmış hemşirelik akademisyenleri kliniklerdeki yerlerini almalı, iki taraf arasındaki mesafe ortadan kalkmalı birlikte mücadelenin yolları oluşturulmalıdır.

Hemşirelik, sadece mesleki mücadele ile alanındaki yerini asla bulamayacaktır. Hemşireler, Gezi sürecinde tıpkı hekim arkadaşları gibi mücadele edenlerin yanında yerlerini alarak ne yapılması gerektiğini meslektaşlarına göstermişlerdir.

Son olarak sağlık alanındaki mücadele hizmeti vereler kadar hizmeti alanlar tarafından da ele alınması gereken bir mücadeledir. Sağlık sisteminin bir ticari metası olmak istemeyen herkes tarafından SES'in 2 yıl önce başlattığı ama vücut bulmayan sağlık hakkı meclisleri tüm alanlarda örülmelidir.

DÜN TEKEL İŞÇİSİ BUGÜN 4/C'Lİ

Özelleştirme kapsamında kapanan işletmelerde çalışan işçiler nerededir şu anda diye merak ettiniz mi? Ankara'da bir kent kuran Tekel işçileri nerededir diye kendinize sordunuz mu hiç? Biz sorduk ve düşük yola...

4/C statüsünde çalışan işçilerin durumunu inceleyelim dedik. Türkiye'de 2004 yılında iyice adından bahsettiren 4/C maddesi birçok kamuya ait işletmenin özelleştirilmesiyle ortada kalan işçiler için çıkarıldı. Örneğin Tekel fabrikalarının kapatılmasıyla ortada kalan 15 bine yakın Tekel işçisi farklı kamu binalarına hizmet görevlisi olarak atandı.

657 sayılı kanunla 4/C'ye tabi olan işçiler önceden çalıştıkları işletmelerde elde ettikleri aynı haklara sahip değiller. 4/C ile geçici sözleşmeli personel haline getirildiler. Böylece kadro hakları ve tazminat hakları ellerinden alınmış oldu. Görevlendirildikleri herhangi bir yerde kadrolu elemanlarla aynı işi yapmalarına rağmen maaşları çok düşük hale getirildi.

Türkiye'de kamuya ait üretim yapan (TEKEL, Tüpraş, SEKA) fabrikaların özelleştirme uygulamaları çerçevesinde 657 sayılı Kanunun 4/C maddesine göre istihdam edilen geçici personel (işçi) statüsünde çalışıyorlar. Bugün itibarıyla bu kapsamda çalışanların sayısı 15.548 kişidir. Türkiye İstatistik Kurumu, Yüksek Seçim Kurulu ve bazı üniversitelerde 4/C statüsünde istihdam edilen 1.892 kişi ile birlikte kamu kurum ve kuruluşlarında toplam 17.440 kişi geçici personel statüsünde istihdam edilmiştir.

Adıyamanlı bir Tekel işçisi... Çadırkent'in sakinlerinden... 4/C'ye geçiş sürecini sorduk, şöyle anlattı; "1967 Adıyaman doğumluyum, işe 29 yıllık bir arayışın sonunda girebildim. 98 yılıydı, dünyalar benim oldu. Ancak bu sevinç benim için 13 yıl sürdü. Bu yıllar süresi içinde Adıyaman Tekel İşletme Müdürlüğü'ne bir işçi, bir hamal ola-

rak girdim. Yani başbakanın deyimiyle yan gelip yatmıyordum. Bizden önce işe girmiş arkadaşlar, niye geldiniz burası satılacak, diyorlardı. Fazla da umursamıyorduk. Diğer kurumlar, Sümerbank, Telekom vb. gibi kurumlar satılınca biz sadece seyirci kaldık. Hiçbir şey yapmadık. Ama idam sehpasına biz geçince işimizin kıymetini daha çok anladık."

Tekel Fabrikaları satıldıktan sonra 4/C'ye karşı Ankara'da büyük bir eyleme başladınız. O zaman 4/C'nin ne olduğunu bilen çok işçi yoktu sanırım?

Bazı arkadaşlarımız 4/C'ye geçiş umursamıyorlardı ama bu lanet 4/C'nin farkında olanlarda çoktu. İleride neyle karşılaşacağını biliyorlardı. Tekelin satılmasıyla 78 gün, Ankara'nın ayazında, buz gibi o zor koşullarda, çocuğuma, aileme ve ekmeğime sahip çıkmak için tam 78 gün mücadele verdim. Ama orada anladım ki tek başına mücadele vermek zor, eğer biz başta diğer kurumlara seyirci olmasaydık, biz 1 Mayıs'ta meydanları doldurmuş olsaydık bugün bunlar başımıza gelmezdi. Önce Tekel'in bütünü değil, alkol, sigara, tuz, çay vb. ayrı ayrı iş kolları olarak sattılar. Ağacın dallarını

kestiler daha sonrada ses çıkarmaması için ağacı gövdesinden kestiler. 4/C'ye ayrılmadan önce ailemize az da olsa bir ekmek götürebiliyorduk. Ancak şimdi ekmek kıntılarıyla karnımızı doyurmaya çalışıyoruz.

Şu an çalıştığınız kurumda 4/C'li bir işçi olarak neler yaşıyorsunuz? Sıkıntılar nelerdir?

Çalıştığımız kurumda ne iş yaptığımızı da bilmiyoruz. Kurumun en berbat işlerine koşturuyoruz. Okullarda tuvalet temizliği, bardak yıkama, çay pişirme işleri bize kalıyor. Az maaş almamıza rağmen çok iş yapan bizleriz ve hiç bir zamanda ben yapmıyorum demek gibi bir lüksümüz yok. Kendi kendime bir karar aldım, eğer bu ülkede travestiler eylem yaptıklarında ben sahsım olarak onların yanında yer alırım. Bundan sonraki 1 Mayıs'ta yerimi almasını bilirim.

İzmir'de eski bir Tekel işçisi olan 4/C'li kadın işçi çalıştığı lisede karşılaştığı sorunlarını şöyle anlatıyor; "bir lisede hizmetli olarak çalışıyorum, okul sabah 7.30 da açılıyor doğal olarak ya ben ya da diğer kadrolu hizmetli açıyor, okulda iki hizmetliyiz. Biri kadrolu olan diğeri ben yani 4/C'li. Bir gün

o nöbet tutuyor sabah 7.30 da açıp 18.45'te kapatıyor, bir gün ben nöbet tutup 7.30'da açıp 18.45'te kapatıyorum. Bu fazla mesai için de tek kuruş ek ücret almıyoruz. Kadrolu hizmetli ile ben aynı işleri yapıyoruz ama onun maaşı 2000 TL benim maaşım 1000 TL. Yani anayasal bir suç işleniyor aslında, çünkü anayasada eşit işe eşit ücret diye bir madde vardır" diyor.

Tekel eylemi bitti ve işçiler 4/C'yi kabul etmek zorunda mı bırakıldı?

Evet, 4/C'ye karşı mücadele verdik ama bildiğin üzere eylem bir şekilde bitti, herkes evlerine döndü. 8 ay işsizlik ödeneği aldı. Sonra ödenek kesildi ve herkese haber gitti fabrikalarına dönüp 4/C'yi imzalamaları yönünde bu mecburi değildi ama yapacak bir şeyde yoktu artık. Bu yaştan sonra özel sektörde iş bulmak çok zordu, bilsen bile özel sektörde maaş aksamaları, ssk prim eksiklikleri gibi sorunlar var. Hiç birimiz bu riskleri göze alamadık ve istemedik de olsa hepimiz 4/C'ye imza attık. Soyadımızın ilk harfine göre Bakanlıklara dağıtıldık. Bu Bakanlıklar, Millî Eğitim, Adalet Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı, Kültür Bakanlığı, Tarım Bakanlığıydı. Sonrada o bakanlıklar içinde dağıtımlar oldu beni de evime yakın olan bir liseye verdiler işte, görevim hizmetli, ne iş yapacağımıza da kurum müdürü karar veriyor. Hangi konuda eleman eksikliği varsa orada görevlendiriliyorsun yani, ben geldiğimde hizmetli açığı olduğu için hizmetli yaptılar.

Özelleştirilen kamu işletmeleri çoğaldıkça, 4/C'li işçilerin sayısı da artıyor, 4/A, 4/B, 4/C gibi çalışma yasaları devlet kamu binalarında ciddi diğer az sayıdaki kadrolu çalışanlar arasında çelişkiler yaşıyor. Memur ve işçilerin hükümetin son zamanlarda çalışma yasalarının tüm kamu binalarında çalışanlara uygulanacağı görüşünde. Yani devlet kamu binalarında memur olan, öğretmenlerden, büro çalışanına, hizmet işçisine kadar az parayla, kadrosuz, sözleşmeli hale getiriliyor.

BEDAŞ İşçileri Enerji Zirvesini Bastı

BEDAŞ'ta işten çıkarılan Enerji-Sen üyesi işçiler, Atlantik Konseyi Enerji ve Ekonomi Zirvesi'nin yapıldığı The Grand Tarabya Otelinde eylem yaptı

22 Kasım sabahı zirvenin yapılacağı The Grand Tarabya Otelinde ellerinde pankartları ile giren işçiler de söz isteyince, güvenlik görevlilerinin saldırısına uğradılar ve dışarı çıkarıldılar.

Bunun üzerine işçiler otelin önündeki yolu trafiğe kapatarak bir süre oturma eylemi yaptılar ve işlerini geri istediklerini haykırdılar. "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atan işçiler, daha sonra yeniden BEDAŞ önündeki eylem alanına döndüler.

Zirvenin örgütleyicisi Elder'in (Elektrik Dağıtım Hizmetleri Derneği) Başkanı aynı zamanda BEDAŞ'ın işletmesini alan Cengiz-Kolin-Limak ortaklığından Limak'ın Yönetim Kurulu Başkanı Nihat Özdemir.

Enerji alanında taşeronlaştırma, özelleştirme, işçileri örgütsüzleştirme politikaları nedeniyle işten atılan işçilerin eylem yaptığı zirveye Cumhurbaşkanı Abdullah Gül Başbakan Yardımcısı Ali Babacan, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Taner Yıldız, ABD Enerji Bakanı Ernest Moniz, ABD Eski Dışişleri Bakanı Madeleine Albright'ın yanı sıra, çok sayıda devlet yetkilisi ve enerji şirketleri yöneticileri de davetliydi.

GEDİZ EDAŞ'ta Hiçbir Şey Eskisi Gibi Olmayacak

İzmir Gediz EDAŞ'ta enerji işçileri yaşadıkları sorunları 19 Kasım'da yaptıkları bir yürüyüş ve basın açıklaması ile kamuoyuyla paylaştılar.

Sanayi metro durağında buluşan Enerji-Sen üyeleri "Gediz EDAŞ'ta İşten Çıkarmalar Durdurulsun! Güvenceli İş İnsanca Yaşayacak Ücret İstiyoruz Alacağız!" yazılı

bir pankart açarak Gediz EDAŞ Genel Müdürlüğü'ne yürüdüler. Genel Müdürlük önünde enerji işçisi Murat Akkendir basın açıklamasını okudu.

Gediz EDAŞ'ta taşeron şirket devri bahanesiyle çeşitli hak kayıpları yaşayan işçilerin sorunlarına dikkat çeken Akkendir, bu süreçte pek çok işçinin işten çıkarıldığını aktardı.

Akkendir, 25 Kasım Pazartesi günü şirket yönetimi ile görüşme yapılacağını hatırlatarak işçilerin taleplerini "Taşeron şirketin enerji işçilerine yönelik baskıları bir an önce son bulmalıdır, İşten çıkartmalar bir an önce durdurulmalıdır, İnsanca yaşayacak bir ücret talep ediyoruz, Tüm çalışanlar için işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin en üst düzeyde alınmasını talep ediyoruz" diyerek özetledi.

Kadrolu işçilerin de destek verdiği eyleme 200'e yakın işçi katıldı. Eylemdeki işçiler telefonla vardiyadaki arkadaşlarını

arayarak eylemi canlı dinletirken, onlar da işyerlerinde alkışlarla eyleme destek verdiler.

Eylem boyunca "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber, Ya Hiçbirimiz", "At Bakalım, At Bakalım, İşçiyi At Bakalım, İşçiyi Çıkar Direnişi Gör Enerji-Sen Kim Bakalım", "Taşeron İşçiyiz, Örgütlüyüz, Güçlüyüz", "Bu Daha Başlangıç, Mücadeleye Devam", "İnadına Sendika, İnadına DİSK" sloganları atıldı.

İzmir Müzisyenler Derneği üyeleri ritim tutarak eylemin coşkusuna katkıda bulundular.

Enerji-Sen'den yapılan açıklamada ise Gediz EDAŞ'ta yapılan eylemin uyarı niteliğinde yapıldığını belirterek "İşçilerin artık örgütlü olduklarını ve işyerinde hukuksuzluğa daha fazla izin veremeyeceklerini ifade etmesi açısından bir başlangıç. Bundan sonra Gediz EDAŞ'ta hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" denildi.

Hesler, Su ve Tarım

Çevre ve Şehircilik bakanı "HES'lerle ufak dereleri mahvettik" derken acaba köylülerle dalga mı geçiyordu? Yoksa seçimler öncesi kır nüfusuyla arası düzeltme çabası mı? Niyet ne olursa olsun, sonuç değişmiyor: Türkiye'de on yılların kapitalist ekonomi planlarıyla tarım, doğa büyük bir yıkıma uğradı ve yıkım daha da felaket boyutlara doğru yol alıyor.

Tamamlanan HES'lerin yarısı 10 MW'tan küçük. HES'lerin karşıladığı veya karşılayacağı enerjinin ihtiyacın sadece yüzde 10'u olduğu belirtiliyor. Devlet bu oranın sadece Doğu Karadeniz'den (tamamlanacak HES'lerle birlikte) yüzde 25 olacağını söylüyor.

Türkiye'de 1659 adet HES olduğu söyleniyor. 2024 yılına kadar bitirilmesi planlanan 4000 HES projesi var. 2000 civarı şimdiden hayata geçirilme aşamasında.

Öyle ki küçük nehirler üzerinde bile onlarca HES var. Örneğin Yeşilirmak havzasında 101, Trabzon'da 135, Rize'de 84, Artvin'de 24 HES var.

Bütün bu dereler şirketlere 49 yıllığına kiralanmış durumda. 10 MW'tan küçük (ki bu bile küçük) enerji üreten dereler üzerine neden HES kurulur? Tüm bu kiralama alanlarında küresel ısınmayla birlikte açığa çıkacağı düşünülen su kıtlığının payı var. Mesele hükümetin-devletin dediği gibi "dış bağımlılıktan kurtulma" meselesi değil. Sorun kapitalistlerin doğanın yıkımını hem hızlandırma hem de bundan ilerde büyük karlar sağlayabilme kapasitesidir. İşte bu kadar karla gözü dönmüş, karın dışında her şey tufan diyen bir sınıf var karşımızda.

Ekolojik yapıyla uyumlu enerji üretimi ve tarım mümkün mü?

Bilim insanları bunun mümkün olduğunu söylüyor. Ama gelin görün ki, kapitalizmde bilimin kullanımını tekellere ait ve onlar çıkarlarına uygun gelen kısmı kullanıyorlar.

Santrallere taşınan-toplanan nehir suları doğa da ve tarım üretiminde ciddi zararlar oluşturuyor. Karadeniz'in bitki yapısı İç Anadolu'dakinden daha fazla su istiyor. Tarımsal üretim ekolojik yapıya göre değil şirketlerin karlarına göre şekil alıyor. Örneğin İç Anadolu'da toprağın fazla sulanması tuzlanmayı getiriyor. Bu da ürünün verimli olması için daha fazla sulanması demek. Ama bu da yeterli değil bir süre sonra toprak bütün minerallerini kaybetmeye başlıyor.

Ürünün seçimi, gübresi, bakımı, sulanması hiçbirisi ekolojik yapıyla uyumlu olmayınca toprak ve su mahvedilmiş oluyor. GAP bunun örneklerinden birisi olarak geçmiştir tarihe.

HES'lerin iptali için yıllardır köylüler ve çevreciler uğraşiyor. Açılmış bulunan yüzlerce dava var. Fakat durumun vehameti karşısında açılan bu davalar çaresizce yapılmış girişimler. HES'lerin devamı için TBMM bir gecede yasal boşlukları dolduracak önlemleri almakta hiç gecikmiyor. Ne de olsa her birisi tekellerin ihalelerinden, rüşvetlerinden besleniyor. Ya da bizzat bu işin içinde. Küçük üreticinin yıkımı karşısında parmağını bile oynatmayanlar, mesele tekellerin karları olunca mesai yapmaktan çekinmiyor.

Peki sorun nasıl çözülecek?

Sorunun çözümünü söylemek basit. Kapitalizmin ortadan kaldırılmasıyla gerçekten de köklü bir çözüme kavuşmuş olunacak. Bu nedenle bütün kır nüfusunun ve çevrecilerin yüzünü dönmesi gereken en önemli nokta kapitalizmin yıkımı olmalıdır. Bunun dışındaki bütün alternatifler sadece sorunu er-telemek olacaktır.

Viva la Mariposa! Yaşasın Kelebekler!

Belki de bize en yakın şey ölüm; fakat bu beni korkutuyor, haklı olan her şey için savaşmaya devam edeceğiz" (Maria Teresa Mirabel 1936)

"Bunca acıyla dolu ülkemiz için yapılacak her şeyi yapmak bir mutluluk kaynağı; kollarını kavuşturup oturmak ise çok üzücü" (Minerva Argentina Mirabel 1926).

"Çocuklarımızın, bu yoz ve zalim sistemde yetişmesine izin vermeyeceğiz.

Bu sisteme karşı savaşmak zorundayız. Ben kendi adıma her şeyimi vermeye hazırım; gerekirse hayatımı da" (Patria Mercedes Mirabel 1924)

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslararası Dayanışma Günü...

Zaman ilerliyor, iktidarlar değişiyor, kadın daha çok ekonomik ve sosyal yaşamın içine dahil oluyor, yasalar değişiyor ama bir gerçek olduğu yerde duruyor; o da kadının ezileni ezileni oluşu ve ona uygulanan şiddet...

Kadının özgürleşme yolunda attığı her adım zor yoluyla engelleniyor. Bu zoru kimi zaman egemen güçler, kimi zaman en sevdiğimiz uyguluyor. 25 Kasım, bu zora karşı mücadele etmemiz gerektiğini bize hatırlatan bir gün... 25 Kasım'ı yalnızca erkeğin kadına yönelik şiddeti olarak görmek ise diktatörlerin elinde katledilmiş olan Mirabel Kardeşlere ve onların anılarına saygısızlık olacaktır. Çünkü onlar diktatörlüğe karşı verdikleri mücadele nedeniyle acımasızca katledildiler.

Mirabel kardeşler bizden biriydiler ve yaşadıkları günlerde karşılarına çıkan tüm zorluklara karşı mücadele etmeyi bir görev bildiler. Gülen, ağlayan, sevinen, korkan etten-kandan bizim gibi insanlardı. Bizim gibi kadınlardı. Onların gerçek hikayelerine dokunmak bizi mücadeleye çağırır. Faşizmin ve her türden gericiğin, baskının ve şiddetin üzerine üzerine gidebil-

mek. Her 25 Kasım'ı bu anlayışla bir mücadele gününe çevirmek. İşte aslolan budur.

Dört kız kardeşler onlar... Patria Mercedes, Dede, Minerva ve Maria Teresa... Babaları için "yüreğe saplanmış bir iğnedir" onlar. Çünkü dört kıza sahip olmak istenen bir durum değildir. Çocukluk günleri çiftliklerinde ve babalarının dükkanında neşe içinde geçer. Büyüdükçe "yüreğe saplanmış iğnenin" yarattığı sorunlar daha da artar. Özellikle Minerva özgürlüğüne tutkun, burnunun dikine giden, inatçı bir kızdır. Evlerinin sınırlarının ötesinde ne olduğunu merak eder. Bunun yolu da eğitim için büyük şehre gitmektir. Tartışmaların sonunda baba yenilgiyi kabul eder ve kızlarının okula gitmesine izin verir.

Minerva için özgürlük yolu açılmıştır. Minerva'ya bu duyguyu yaşatan şey, ülkesinin gerçekliğiyle tanışması olur. Nedir bu gerçek?

Trujillo diktatörlüğünün ülkeyi kan gölüne çevirmesi...

Diktatörlerin son çırpışlarından başka bir şey değildir Minerva kardeşlerin cezaevi dönüşü vahşice katledilmeleri... Kocalarını görmek için gittikleri yolun dönüşü onlar için bir sondur artık.

Onları tanıyan herkes her görüş sonrası acaba bu kez dönebilecekler mi diye bekler.

Her dönüş büyük bir mutluluk olur. Ama bu korkulan sonu engelleyemez. 25 Kasım günü çıktıkları aynı yol onları geri getirmez. Yalnızca haberleri gelir. Uçurumun kenarında üç kadının ölü bedeni bulunur. Bunlar Minerva kardeşlerden başkası değildir. Bir de her zaman onlarla birlikte yolculuk yapan soförleri... o da öldürülmüştür arkada tanık kalmaması için. Ama tanıya ihtiyaç yoktur. Onları yok eden güç tüm bir toplumu yıllardır baskı altında tutan diktatörlüktür.

Özgürlüğe kanat açan Kelebekler'de boşuna ölmediler. Onların, ateşin sırrına ermek için yaptıkları yolculuktan yeni dünyalar doğuyor. Bu dünyayı yaratmak için mücadele eden kadınlar onların anısını yaşatmak için Latin Amerika Kadın Kurultayında 25 Kasım'ı Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü olarak bir eylem gününü çevirdiler. Onların adları yaşarken diktatörlerin adlarını hatırlayan yok. Her zaman ve her yerde olduğu gibi...

SANAT BİR SİLAH OLABİLİR

Her birimiz geçtiğimiz aylarda kendimizi tarihin çarkları arasında bulduk. Bu bize yabancı olan bir tarih değildi. Aksine tam da istediğimiz, içinde olacağımız günleri hayal ettiğimiz bir tarihti. Ve bu tarihi bir halk olarak biz yazdık. "Yaşarken yazılan tarih" dedik adına da Taksim Ayaklanması'nın...

Her bir birey neyi var neyi yok ortaya koydu. İnsanlar paylaşmayı öğrendi. Emegi paylaşmayı, düşünceyi paylaşmayı... Tüm bu süreç içerisinde barikat savaşları sürerken, sanatta 'toplumcu sanat' anlayışıyla karşımızda dikiliyordu. Sanat sadece "gezi" de değildi, sanat ara sokaklarda değildi, sanat barikatta değildi. Sanat maskelerin altında, sanat meydana bir halk olarak duruyordu, vuruyordu. Sanatın vurucu gücü, iktidarın tüm diktatörlüğünü yerle bir ediyordu. Ve etti de...

Hiç unutmam. Taksim'i kazandıktan sonraki ilk müdahalenin akşamında hepimiz Gezi Parkı'nda yer almıştık. Baretlelerimiz, maskelerimizi takmış müdahalenin olmasını bekliyoruz. Taksim tam anlamıyla polis ablukası altında. Etrafımızda binlerce polis. Savaşın işaretini bekliyorlar var güçleriyle saldırmak için. Tedirgin olanlar var, heyecanlı olanlar var... Ben de, henüz savaş başlamadığı için -evet, bu tam anlamıyla bir savaştı- gezmeye başladım. İnsanların arasından geçmek zordu, ama ne kadar kalabalık olursak o kadar güzel oluyordu Taksim...

Parkın merdivenlerinden iniyorum. Adım attığım anda piyanonun tuşuna bastı bir el... Durdum. John Lennon'dan Imagine çalışıyordu... Bütün notalar bize "Hayal et!" diye bağıyordu. Gözlerim doldu. Gördüğüm şeyi tarif etmem mümkün olsaydı keşke... Bir halk, bir ayaklanma. Saldıracaklar bizden biliyor. Gazlarla, mermilerle saldıracaklar. Öldürmek için saldıracaklar. Korku yok içimizde. Kazanacağız verdiğimiz mücadeleyi, biliyoruz.

Sonradan öğrendiğime göre piyanonun tuşlarına basan el Davide Martello'nun eliydi. Aslında hepimizin parmakları doluşuyordu tuşlarda. "Sol" notasına daha bir güçlü basıyorduk. Davide Martello, Imagine adlı parçayı çaldığı o an için şunları söylemişti: "Durursam polisin müdahale edeceğine inandım. Çaldım, çaldım..." İşte tam da böyleydi... Bir halk olarak "hayal ediyorduk..."

Daha sonrasında saldırıları başlatmış faşist devletin. Taksim'in her yerindeydik. Herkes nefes nefese.. Adım atmaya

halimiz kalmamış. Tam o sırada bir kafe müzik açtı son ses... Bütün sokak dinliyoruz. Cem Karaca'dan Ceviz Ağacı çalıyor. Bütün yorgunluğumuz bir anda yok oldu. Ve sanki önceden planlamışız gibi şarkının "ne sen bunun farkındasın, ne de polis farkında" kısmında, bulunduğumuz sokağa polisler girmeye başladı. Ama şarkı durmadı. Durmazdı. O bizim şarkımızdı artık. Tıpkı bizim gibi şarkılar da durmayacaktı bundan sonra...

Barikatta havai fişekler patlarken gökyüzüne bakıp şiir okuyan, kim olduğunu bilmediğim o çocuğun şiiri de durmayacaktı. Duvarlara yazılan şiirler gibi...

Gezi Parkı'nda Nazım'ın şiirlerini sahneye taşıyan, bizi ayaklanmanın ortasında tiyatroyla buluşturan o güzel insanlar da durmayacaktı. Sahne onlarındı. Sahne bizimdi... O tozu hep birlikte yutacaktık. Söz verdik!

Kocaman bir kumaş parçamız vardı bir de. Fırça darbeleriyle renk kattığımız... Yanından geçen her insan, ya elini boyaya sokup kumaşa vuruyordu ya da bunu boşa yer alan fırçalar yapıyordu. Ne olursa olsun direnişin resmini çiziyorduk.

Daha saymadığım birçok sanat dalı vardı ayaklanmanın içinde. Duvar yazıları, mizahımız, filmlerimiz, danslarımız... Biz ürettikçe güçleniyorduk. Biz güçlendikçe iktidar korkuyordu. Sanat iktidarın anlayabileceği kadar zayıf değildi. Onlar bizi asla anlayamıyorlardı. Hissettikleri tek şey korkuydu. Sanattan korkuyorlardı. Toplumcu sanat 'yönetenleri' eleştiri topuna tutuyordu çünkü...

Ayaklanmanın içinde bizi güçlü tutan şeydi sanat. Tıpkı bizler gibi sanat da savaşıyordu. Sanatımızı da yok etmeye çalışıyordu devlet. Ama biz bu süreçte çok şey gördük, deneyimledik... Biz "bir" olduğumuz sürece kazanabilirdik. Güzel bir dünya için sanatımızla savaşabilirdik. Bazen bir kurşundan daha etkili olabilir sanat. Sanat bir silah olabilirdi. Namlunun ucundaki iktidara ateş edebilirdi...

Yaşayacağım en güzel günleri yaşadım belki de... Hep hayalini kurduğum bir süreçte yer aldım. Yer aldık... Turgut Uyar'ın dizisindeki gibi;

'Öyle şeyler gördük ki
Unutmam artık,
Unutmayalım artık...'

Güzel günlere giden yolda hep birlikte olunmalı. Sanatımızla, sanat düşmanlarına karşı savaşmalı. 'Deniz olunmalı oğlum, bulutuyla, gemisiyle, balığıyla, yosunuyla...' Birlikte olmanın, birlik olmanın inancıyla...

Güneş Toprak

GEZİ GÜNCESESİ SILA ERCİYES

TENCERE TAVA HEP AYNI HAVA

Egemen sınıflara karşı verilen savaşında ezilen sınıfların ayaklanma eylemleri önce bir küçümseme, dalga geçme, hareket büyüdükçe alttan alan birkaç söz, belki bir kaç özür, baktılar ayaklanmacılar evlerine dönmüyor, hareket büyüyor, işte o zaman ise tam bir saldırdı...

31 Mayıs Gezi Ayaklanması da diğer ayaklanmalarda yaşanan bu sıralamayı yaşadı. Önce "üç beş çapulcu" olduk, sonra sesimiz daha bir gür çıkmaya başladığında, "tencere tava hep aynı hava" dediler. Bir de tehdit etmekten geri durmadılar: "evlerinde zorla tutduğumuz bu ülkenin yüzde ellisi var" Yüzde elli korkutmayınca hiç kimseyi, geldi özürler peş peşe... "İlk eylemlerden özür diliyorum" dedi her daim ağlamaya hazır bakan. Efendim çevre duyarlılığı ile hareket edenlere karşı yapılan aşırı şiddet gösterisi yanlış olmuş ve de haksız olmuş! Özü bir borç bilirmiş. Ama gel gör ki o meydana öyle kötü çocuklar varmış ki düşman başına. Bir özür borçlarının olduğunu düşünmüyormuş her daim ağlayan adam.

Taksim Komünü iyi çocuk-kötü çocuk ayırtmasına kanmadı. İyi çocuklarla-kötü çocuklar orada ortak bir dünya kurmuşlardı ve öyle kolay olmayacaktı onları birbirinden ayırmak. Ayıramadılar da zaten... Ağlamanın işe yaramadığını gördüklerinde ise saldırdılar.

Gezi ayaklanmacılarının tüm bunlara cevabı, Taksim Komünü'nü korumak, barikatları sağlamlaştırmanın yanında, mizahın, neşenin ve cüretin çeşitli örnekleriyle oldu. Onlar bize "üç beş çapulcu" dediğinde, Boğaziçi Üniversitesi Caz Korosu patlattı şarkısını: "Çapulcu musun vay vay/Eylemci misin vay vay" Ve gösterdi çarenin ne olduğunu: "Bulunur bir çare halk ayakta/Taksim yolunda barikattadır."

Ayaklanmanın ilk gününden itibaren tüm kentlerden yükseldi tencere tava sesleri. Aynı anda sokakları ele geçirmek, mahalleyi sokağa dökmek için kolektif bir starttı sanki. Bir evde başlayan tencere ve tavanın düetine, mahalhenin tüm evleri, sonra ülkenin bütün şehirleri (Bayburt hariç -tarihe böyle geçmek ne acı-) katılıyordu. Yankılan bu sestense asabı bozulana yalnızca "tencere tava hep aynı hava" söylemindeki çaresizlik kaldı.

Aldılar ellerine tencere tavaları, kurdular stüdyolarını Taksim'de bir kaldırıma... Tencere tava eşliğinde başladı söylemeye Kardeş Türküler... "Bir öyle bir böyle kelamlardan, yasaklardan/İllallah/Başına buyruk kararlardan, fermanlardan/İllallah" Uyarmaktan da geri durmadılar kibirlileri... "Bu ne kibir, bu ne öfke/Gel yavaş gel, yerler yaş" Kapitalizm gölgesini satamaya-cağı ağacı keser, derler. Doğru. Onlarda satamayınca gölgelerini, sattılar ormanları ve satmaya devam ediyorlar. Mahvettiler şehirleri... "Devirdiler, kapadılar/Sinemaları, meydanları/Her tarafın AVM'den/Geçesim yok bu köprüden/N'oldu bizim şehre n'oldu/Hormunlu bina doldu" Kavgamızın başkenti İstanbul'un tanınmaz hale gelmesine isyan etti. "Hüsnü perişan oldu bahaht kaldı aziz İstanbul/Ne oldu sana böyle, söyle söyle söyle.../Seni böyle istemem, istemem"

Baktılar olmuyor sıklıkta sıklıkta gaz... Sıktıkça etkisi azaldı... yenilerini sıklıkta... çare etmedi... sıktıkça ayaklanmacıların oyuncağına döndü gaz bombaları... Çarşıların sloganı tüm bir kitlenin şarkısı haline geldi. Haykırdı milyonlar meydan okuyarak: "Sık bakalım sık bakalım/biber gazı sık bakalım/kaskını çıkar copunu bırak/delikanlı kim bakalım." Kendine güvenin cüretin başka bir ifadesi oldu.

Artık egemenlere uyku yoktu. Tek sorun vardı karşılarında Taksim Ayaklanması ve onun bastırılması...

"Su (YAKU) Hayattır"

Gazi Ekin Sanat ve Halk Kütüphanesi'nde bir film gösterimi. Filmi izleyince aklıma ilk gelen, 31 Mayıs ayaklanmasıyla sokaklara çıkan halkımızın yaşadıkları, bizlere yaşattıkları muazzam duygu oldu. Kendi geleceğine sahip çıkan, yaşamına sahip çıkan ve ne istediğinden emin olan bir halkın gücü gerçekten muazzam...

Filmin içinde 500 yıl öncesine gidiyoruz. Film içinde film... 500 yıl önce Christoph Colomb Hindistan diye Amerika kıtasına ayak basınca, son derece alçak gönüllü ve elindeki her şeyi paylaşmaya hazır bir halkla karşılaşır. Avrupa'nın aç gözlü efendileri yerli halkın elinde avucunda ne varsa alır. Hayatlarını dahi. Bu filmi çeken ekip Boliviya'da korkunç bir gerçekle karşılaşılır. Filmin en önemli mesajı da işte budur. 500 yıl sonra 2000 yılında Boliviya halkı hala aç gözlü kapitalistlerin saldırılarına uğrar ve kapitalistler yağmur sularını dahi yerli halka satmak isterler. "Yaku" yerli dilinde su anlamına gelir ve yerli halk bunu hayat olarak tanımlar. Su hayattır onlar için.. Ve onlarca ölüm, yaralanmayı göze alıp ayaklanırlar. Su şirketinin ve ülkenin en önemli merkezlerini işgal ederler. Tıpkı Taksim Meydanı'nı ve Taksim'e çıkan sokakları işgal eden bizim halkımız gibi...

Filmin içinde çok etkileyici sahneler var. Colomb istediği altınları vermeyen yerlilerin kollarını bir balta ile keserken, modern dünyanın aç gözlü kapitalistleri soyguna karşı ayaklanan halkı modern silahlarla öldürür ve yaralar. Ve tüm bu süreç yaşanırken elbette bu katliama gözlerini kapayan ve sessizce onay verenler olur. 500 yıl önce bir papazın -ki yerlilerin sömürülmesine karşı gelmiş ve sonrasında İspanyollar tarafından yakılmıştır- söylediği şu özlü söz bugün bile geçerliliğini korumaktadır. "Geçerğin düşmanı çoktur yalanın ise pek çok dostu vardır."

Dünün altını bugünün suyu olmuştur artık. İzlemenizi tavsiye ederiz, zira bugüne dair bir çok şey göreceksiniz...

Dip not: Yerli halkın ayaklanmalarından sonra, -filimde yer almasa da- Halkçı Morales iktidara geliyor.

Kongreye Doğru

Atıl Ayçin İle Söyleşi

İstanbul açısından durum nasıl peki?

İstanbul olarak bizim örgütlü olduğumuz iki büyük işyeri var. Bunlardan bir tanesi uçuş işletme, diğeri de uçağın teknik bakımında çalışan teknisyen arkadaşlarımız var. Teknik AŞ bölümünde blok olarak biz aldık. Blok olarak biz aldık, ancak uçuş işletme bölümünde 95 delege ile Gökkuşuğu girdi ve aldı. Ancak Gökkuşuğu başka hiçbir yerde delege listesi yapamadı. Ancak 95 delege de kendisini Gökkuşuğu'nun delegesi olarak ifade etmiyor. ...

Şu an için Hava-İş'in karşısına üç ayrı grup olarak çıkan muhalif gruplar var. Emek meclisi Reform grubu lehine seçimden geri çekilmesiyle işverenin kurduğu bir grup olarak kendini gösterdi. Gökkuşuğu ise kendi içinden bir grubu iş verene görüştürerek dolaylı yoldan işverenle birlikte hareket ettiğini göstermiş oldu. Yani bizim dün karşıımızdaki muhalif gruplara işveren tarafından hareket ediyorlar lafi bir karalama anlayışı değildi, maddi bir temeli vardı ve bugün de kanıtlanmış oldu.

Kongrede delege sayısı ne kadar olacak, diğer grupların şu an için örgütlülük durumu nasıl?

Başkanlığı olarak kim aday gösteriliyorsa onların genel üst kurul delegesi olarak karar verdiklerini söylediler. Özellikle Anadolu'da işçi arkadaşlarımız aile koşullarının bozulmasını göze alamadıkları için, delege olarak kendilerini aday gösteremediler. Temsilci arkadaşlarımız veya bunun dışındaki arkadaşlarımız da aynı durumdaydı. İşverenin desteklediği gruplar olan emek meclisi, reform grubu adayları kazandı gibi gözüküyor şu an için. Görüntü bu, ama esası bu mu? Neticeyi Genel Kurul Kongresinden sonra hep birlikte göreceğiz. Anadolu'daki delegasyon açısından şekilde bir üstünlük var şu an için. İşverenin tehditleri ve yerlerinden ayrılma endişesi ile hiçbir insan özgür iradesi ile hareket edemedi. Bu arkadaşların genel kurul toplantısında durumu ne olacak, hep birlikte göreceğiz.

Şu an 300 delege var, bizim 85-90 delegemiz var genel kurula 3 ayrı grup olarak seçimlere girersek güçler dengede gibi gözüküyor. Genel kurulda kim daha duruma hakim olabilirse, genel kurulu onun alacağı düşüncesindeyim. Bu anlamda en şanslı olarak da kendimizi görüyo-

Geleceğe umutla baktığımızı buradan da diğer işçi ve emekçi dostlarımıza iletmek isteriz.

rum. Bizim bu dönem işyerlerinde yapılan delege seçimlerinin yaşanmasını çok isterdim. Hani bir laf var ya, "bazı şeyler anlatılmaz yaşanır" diye. Bu durumu en kısa biçimde böyle özetleyebiliriz diye düşünüyorum. Özellikle uçuş ve teknik işyerlerindeki tabloyu görmeniz gerekirdi. 1300 tane asker pilot delegenin gelip bizim diğer ünitelerdeki seçimlerde tüm üyelerimizi odaya tek tek çekip, delege listesinden çıkarmaları, eğer çıkmazlarsa işten atacakları veya başka bir şehre sürülecekleri tehditleri, ağır hakaretlere maruz kalmaları, işveren yetkililerinin işçiler üzerinde oluşturduğu baskı ve tehdit politikalarının anlatılmaktan çok yaşanılması gerektiği düşüncesindeyim olayların boyutunu anlayabilmek için. ... Özetlemek gerekirse iktidardaki partinin oluşturduğu küçük gruplardan oluşan yapı ve öz bakımından birbirinden farklı olmayan muhalif gruplarla resmen kavga veriyoruz. İktidardaki partinin oluşturmuş olduğu gruplarla yarışıyoruz ve işin kolay olmadığını biliyoruz. ...

Peki şu an işçi arkadaşlarımızın moral ve motivasyonu nasıl?

Arkadaşlarımızın moral motivasyonu olarak en üst noktadalar. Çok samimi söylüyorum bu çadırın içinde artık grev, işe geri dönüş, devam eden davalar konuşulmuyor. Sadece genel kurul seçimleri konuşuluyor ve tavan yapmış bir moral ile konuşuluyor. ...

Geleceğe umutla baktığımızı buradan da diğer işçi ve emekçi dostlarımıza iletmek isteriz.

"Camdan Düşerek Ölmek İstemiyoruz!"

Ev işçisi kadınlar, arkadaşları Rukiye Şimşek'in iş cinayeti sonucu yaşamını yitirmesini protesto etti. Ev işçisi Rukiye Şimşek temizlik yaptığı binanın 4. katından düşerek yaşamını yitirmişti. Kadın Emekçi Platformu'ndan ev işçisi kadınlar, İstanbul Fındıklı'da İşkur önünde yaptıkları eylemle Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na görev çağırıldı. "Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı neredesiniz? İstanbul İş Teftiş kurulu neredesiniz? Rukiye Şimşek için ne yapacaksınız? Daha kaç ev işçisi camdan düşerek yaşamını yitirecek. Daha kaç iş cinayeti yaşanacak?" diyerek tepkilerini dile getirdi.

Hükümetin bugüne kadar ev işçilerinin sorunlarını çözecek bir adım atmadığını da sözlerine ekleyen Türkmenoğlu, "Ev işçileri devletin vurdumduymazlığı yüzünden her an ölüm tehlikesi, meslek hastalığı, taciz, tecavüz gibi risklerle yüz

yüzedir. Ev işçileri güvencesiz, kayıtsız, görünmeyen, tehlikelerle yüz yüze çalışma koşullarından, kölelik durumundan Çalışma Bakanlığı sorumludur. Devlet sorunudur" dedi.

Sansasyonel haberlerle ev işçileri kurtulmuş havası estirilen "bir gün bile çalışsa ev işçileri sigortalanacak" diye kamuoyunun yanıltıldığını ifade eden Türkmenoğlu, sosyal güvence olmadan ev

işçilerinin sorunlarının çözülmeceğini belirterek yapılan düzenlemelerin ise teknik düzenlemeler olduğuna, ev işçilerinin mevcut yasal statüsünde hiçbir iyileştirme olmadığını dikkat çekti.

Ev hizmetlerinin iş yasasına alınması gerektiğini, ev işçilerine insana yakışır iş sözleşmesi İL-

CO 189'un imzalanmasını istediklerini belirten Türkmenoğlu, taleplerine göçmen ev işçilerinin iş koşullarının iyileştirilmesi, çalışma izninin işverene bağlı olmaktan çıkarılmasını da ekledi.

Özel istihdam büroları ve kiralık işçi bürolarının kölelik demek olduğunu ve kapatılması gerektiğini belirten Türkmenoğlu Kadınların esnek ve güvencesiz çalıştırılmasının önüne geçilmesi gerektiğini belirterek Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na görev çağırıldı.

"Kaza Değil İş Cinayeti", "Ev İşçi İş, Ev İşçisi İşçidir", "İLOC 189 İmzalanсын", "Görünmeyen Emek Duy Sesimizi", "Çalışırken Ölmek İstemiyoruz" sloganları atan ev işçisi kadınlar, tüm kadınların insana yakışır bir yaşama ve çalışma koşullarına kavuşması için mücadeleyi sürdüreceklerini belirterek eylemi sonlandırdılar.

GÜNLÜĞÜ

Sen MaNYAK Mısın?

Genel Yayın Yönetmenimden almıştım uyarıları... Diyarbakır Kalesinden Notlar'dan sonra beklemeliydim tüm bunları. Belki bir parça gaflet... Toyluktur daha ziyade, izahata yoktur hacet.

Kapımın tekmedenmesiyle uyandım güvercin tedirginliğindeki uyukundan... Daldılar odama, kısıkrak bağladılar kolumdan. Gözüme gözüme çaktılar flaşları... benimle birlikte sürüklediler gariban bilgisayarı. Araba, hastane, emniyet... rutin işlemlerin ardından bir hücredeyim nihayet.

Başhatip'e laf söyleyenin bırakmazlar yakasını... bekliyorum, birazdan soracaklar Notlar'ın hesabını. Daracak hücrede bir ileri bir geri başladım voltaya... kafamda evirip çevirerek koyuldum söylenecekleri hesaplamaya.

Derken yan hücrelerin kapılarını açtılar... sıra sıra insanları getirip bıraktılar. Tuhaftır "yalnızlıktan kurtuldum" diye

seviniyor insan... gelip komşu oldukça "kızlı-erkekli" bir dizi can. Anladım beni almalarına sebep değil yazdığım "Notlar"... durup dururken bu garibi RedHack dosyasına soktular.

Kapı, anahtar, kilit, girdiler koluma... merdivenlerden çıkarıp teslim ettiler bir masada bir adama.

"Şimdi güzel güzel anlatacağım... işbirliği yapıp buradan elini kolunu sallayıp çıkacaksınız. Vereceksin bize tüm diğer arkadaşlarımız... elimiz kolumuz uzundur evelallah bırakmayız gövdenin üstünde o başını!"

Kalktı adam yürüdü iskemleden... durdu tepemde, hafif çekildim geriye istemedim. Dedi "sen manyak mısın, söyle uğraştırma beni... imajları alındı, çözümleniyor harddisklerden çıkacak ortaya tonla veri."

Aklım başımda, değilim manyak... manyak görmek istiyorsan dön de aynaya

bak!.. demek geçtiyse de içimden, "susma hakkımı kullandımdan" vazgeçtim sözümünden. Konuştum, sövdü saydım... sordu soru içimi baydı. Ben sustum o anlattı, oscarlık rol yaptı. Dedim ben manyak mıyım, dinliyorum bu adamı... konuşup dursun bırak, iyi bitecek bu işin encamı.

Beni attılar aşağı çıkardılar diğerlerini sıra sıra... duydum ki aynı mizansen, aynı rol aynı temaşa. (Başhatip derdi şimdi, tencere tava hep aynı hava!) Harddiskler çıktı tertemiz... ama inatla diyorlar "yemezler, biz siber polisiz!"

Sırasıyla birkaç kişi suçlanıyor manyak'lıkla... insanı bezdiren ahmaklıklar soruluyor sıklıkla. Ortada bir örgüttür dolanıyor, şemalar, konumlar... ve tabii o malum polisçe yorumlar. Dönüp dolaşip iş geliyor Gezi'ye... işte o zaman anlıyor insan, ayaklanma nasıl çevirmiş düzeni kepa-zeye. Korkusu büyük oluyormuş

büyükbaşların... hesabını sormaya kalkıyor sağda solda atılan tweetlerin, taşların.

Günler geçti, beni azat ettiler manyak'lıktan... arada bir yükleniyorlar yardım yataklıktan! Duydum birkaç tane manyak adayı kalmış geride... "cezaevinden şu siteleri nasıl hack'lediniz" türünde garip suçlamalar bir de. Birinin sesi benziyormuş televizyonda konuşan hackerlara... bir diğerinin dedesi ölmüş, yaşıyormuş Fransa'da. Diğerleri paylaşımlar internette gönderilen mesajları... büyükbaşların kirli çamaşırları saçılıyor ortalığa, bundandır asıl telaşları.

Sonunda götürdüler adliyeye, dedim nihayet bitti bu saçmalık... savcının sorularından anladım eyvah daha yeni başladık! Saatler boyu uzadı sorular, sorgulamalar... gece gece saatlerde hepimizi bıraktılar.

(Not: Birkaç gün geçmeden aradan, birimizi tekrar aldılar aramızdan. Yatıyor şimdi Metris'te MaNYAK'lıktan.)